

ሰለዚህም አሕዛብ ስለሆናችሁ ስለ እናንተ የክርስቶስ ኢየሱስ እስር የሆንሁ እኔ ጳውሎስ ለእግዚአብሔር እንበረከካለሁ። ለእናንተ ስለ ተሰጠኝ ስለ እግዚአብሔር ጸጋ መጋቢነት በእርግጥ ሰምታችኋል፤ አስቀድሜ በአጭሩ እንደ ጻፍሁ፤ ይህን ምሥጢር በመግለጥ አስታወቀኝ፤ ይህንም ስታነቡ የክርስቶስን ምሥጢር እንዴት እንደማስተውል ልትመለከቱ ትችላላችሁ፤ ይህም፤ አሕዛብ አብረው እንዲወርሱ፤ በአንድ አካልም አብረው እንዲሆኑ፤ በወንጌልም መስበክ በክርስቶስ ኢየሱስ በሆነ የተሰፋ ቃል አብረው እንዲካፈሉ፤ ለቅዱሳን ሐዋርያትና ለነቢያት በመንፈስ አሁን እንደ ተገለጠ በሌሎቹ ትውልዶች ዘንድ ለሰው ልጆች አልታወቀም።

እንደ ኃይሉ ሥራ እንደ ተሰጠኝም እንደ እግዚአብሔር ጸጋ ስጦታ መጠን የወንጌል አገልጋይ ሆንሁለት። ፍለጋ የሌለውን የክርስቶስን ባለጠግነት ለአሕዛብ እስብክ ዘንድ፤ ሁሉንም በፈጠረው በእግዚአብሔር ከዘላለም የተሰወረው የምሥጢር ሥርዓት ምን እንደሆነ ለሁሉ እገልጥ ዘንድ ይህ ጸጋ ከቅዱሳን ሁሉ ይልቅ ለማንስ ለእኔ ተሰጠ፤ ብዙ ልዩ ልዩ የእግዚአብሔር ጥበብ አሁን በቤተ ክርስቲያን በኩል በሰማያዊ ስፍራ ላሉት አለቆችና ሥልጣናት ትታወቅ ዘንድ፤ ይህም በክርስቶስ ኢየሱስ በጌታችን የፈጸመው የዘላለም አሳብ ነበረ፤ በእርሱም ዘንድ ባለ እምነታችን በኩል በመታመን ድፍረትና መግባት በእርሱ አለን። ሰለዚህ ስለ እናንተ ስላለ መከራዬ እንዳትታክቱ እለምናችኋለሁ፤ ክብራችሁ ነውና።

አንድ ምሥጢር አውቃለሁ

በአንድ ወቅት ስለ አንድ ልጅ የአስተዳደግ ሁኔታ ለመመስከር ከፍርድ ችሎት ቀርቤ ነበር። ፍርድ ቤት ስቀርብ የመጀመሪያ ገጠመኝ በመሆኑ ችሎቱ በትልቅ ከተማ ሳይሆን በአነስተኛ የገጠር መንደር ውስጥ በመሆኑ ተደስቻለሁ። ከዚያን ጊዜ ወዲህ ችሎቱ የሚገኝበት ቦታ ብዙ ለውጥ እንደማያመጣ ተገንዝቤአለሁ። ክሶች ሁሉ አስቸጋሪ ሊሆኑ ስለሚችሉ ምስክር ሆኖ መቅረብ ቀላል ነገር አይደለም።

«ሬቨረንድ፣ እስር ቤት የኖረ ሰው ልጅ ለማሳደግ ይችላል ብለው ያስባሉ?» የሚለው የዐቃቤ ሕጉ የመጀመሪያ ጥያቄ ያልጠበቅሁት በመሆኑ አስገረመኝ።

«አዎን» ወይም «አይደለም» የሚል ምላሽ መስጠት ስለነበረብኝ የተናገርሁት ቃል ዳኛውን ብዙም አላስደሰተውም። ለአፍታ፣ ሳመነታ ቆየሁና፣ «መልካም፣ ሁኔታው በሰውየው ማንነት የሚወሰን ይመስለኛል። አንዳንድ ዝነኛ ሰዎች እስር ቤት ቆይተው ካገኙት ልምድ ዓለምን የተሻለች ስፍራ አድርገዋታል። ለምሳሌ ጆን ቡንያን (የመናኙ ጉዞ ደራሲ)፣ ታላቁ ሐዋርያ ጳውሎስ» ስለ ተናገሩሁ። ከመጽሐፍ ቅዱስ ሌሎች ምሳሌዎች መስጠት እችል ነበር። ነገር ግን ምላሼ በችሎቱ ተቀባይነት እንዳላገኘ ተገነዘብሁ።

ጳውሎስ ለዚህ መልእክቱ ሁለት ጊዜ እስረኛ እንደሆነ ለአንባቢዎቹ አስታውቆአል (3:1፤ 4:1)። በመደምደሚያው ላይ ደግሞ «በሰንሰለት መልእክተኛ የሆንሁ» ሲል ራሱን ይጠራል (6:20)። የኤፌሶን ሰዎች፣ «ጳውሎስ ለምን በሮም ታሰረ፣ እግዚአብሔር ለምን እንዲህ ዓይነት ነገር እንዲደርስበት አደረገ» እያሉ መጠየቃቸው የማይቀር ነው። በዚህ አንቀጽ ጳውሎስ የነበረበትን ሁኔታ ያብራራል። ይህንንም በማድረግ በዚህ መልእክቱ ከታላላቅ እውነቶች አንዱን ማለትም የቤተ ክርስቲያንን «ምሥጢር» ይገልጻል። በአዲስ ኪዳን ውስጥ ምሥጢር ማለት እንግዳ ወይም ድብቅ ማለት ሳይሆን «እግዚአብሔር ቀደም ሲል የሸሸገውና አሁን ግን ለቤተሰቡ የገለጸው እውነት» ማለት ነው። ምሥጢር የዚህ ዓለም ሰዎች የማያውቁትና የእግዚአብሔር ሕዝብ ግን ተረድተው በአክብሮት የሚይዙት «የተቀደሰ ምሥጢር» ነው።

ጳውሎስ ምሥጢሩን ያብራራል። ምሥጢሩ የአሕዛብ አማኞች ከአይሁድ ክርስቲያኖች ጋር በቤተ ክርስቲያን ውስጥ በአንድ አካል

መዋሐዳቸው ነው (3:6)። ቀደም ሲል ይህንን የእግዚአብሔርን አዲስ ሥራ የገለጸላቸው በመሆኑ ጽንሰ አሳቡ ለአንባቢዎቹ እንግዳ አልነበረም (1:10፤ 2:11 ÷ 22)፤ አሁን ግን ጳውሎስ የራሱን ሕይወትና አገልግሎት የተቆጣጠረውን የዚህን «የተቀደሰ ምሥጢር» አስደናቂ አንድምታ ያስረዳል። ጳውሎስ ይህንን ክፍል የሚጀምረው ለመልእክቱ ተደራስያን በመጸለይ ነው። በእርግጥ ጳውሎስ የሰጠው ማብራሪያ ጣልቃ ገብ ነው። 3:13 ከ 3:14 ጋር አነጻጽር። «እረኛ» እና «አሕዛብ» የሚሉትን ቃላት መጠቀሙ ወደዚህ አስፈላጊ ወደሆነው የቤተ ክርስቲያን ምሥጢር ማብራሪያ መርቶታል። በማብራሪያውም ጳውሎስ ምሥጢሩ በአራት ቡድኖች ለተካተቱ ወገኖች አስፈላጊ መሆኑን አስረድቶአል።

1. ለጳውሎስ አስፈላጊ ነበር (3:1-5)

በጳውሎስ ሕይወት የምሥጢሩን አስፈላጊነት ለመረዳት በዚህ ክፍል ስለ ራሱ በተናገራቸው ሁለት መግለጫዎች ላይ ማተኮሩ ከሁሉም የተሻለ ይሆናል። ራሱን «እስረኛ» ሲል ይጠራና (3:1)፤ መልሶ ደግሞ «አገልጋይ» ይላል (3:7)።

ጳውሎስ የሚያምኑትን አይሁዶችና አሕዛብ በቤተ ክርስቲያን አንድ አካል ለማድረግ የተወጠነውን የእግዚአብሔርን አዲስ ዕቅድ ስላመነ እስረኛ ነበር። በጳውሎስ ዘመን የነበሩ አጥባቂ አይሁዶችና አሕዛብን እንደ ውሾች ሲቆጥሩ፤ በክርስቶስ ያመኑት አንዳንድ አይሁዶችም ለአሕዛብ ብዙም የተሻለ አመለካከት አልነበራቸውም።

ክርስቶስ ጳውሎስን ያዳነው ከአጥባቂ አይሁዶች መሪነት ነበር (ፊልጵ. 3:1-11፤ ገላ. 1:11-24)። ይሁንና በእግዚአብሔር ፈቃድ የመጀመሪያ አገልግሎቱን አይሁዶችና አሕዛብ በሚገኙበት በአንጾኪያ ቤተ ክርስቲያን ጀመረ (የሐዋ. 11:19-26)። ያመኑትን አሕዛብ ጉዳይ ለመወሰን በኢየሩሳሌም ስብሰባ በተካሄደበት ወቅት ጳውሎስ የእግዚአብሔርን ጸጋና የቤተ ክርስቲያንን አንድነት በመደገፍ ጽኑ ንግግር አድርጓል (የሐዋ. 15፤ ገላ. 2:1-10)።

በክርስትና ሕይወቱ መጀመሪያ አንሥቶ ጳውሎስ ለአሕዛብ ወንጌልን ለመስበክ በእግዚአብሔር እንደተጠራ ያውቅ ነበር (የሐዋ. 26:13-18፤ 9:15)። ጥሪውንም እምቢ አላለም። ጳውሎስ ባገለገለባቸው ስፍራዎች ሁሉ በኢየሱስ ክርስቶስ አንድ የሆኑ አይሁዶችና አሕዛብ የሚገኙባቸውን አጥቢያ አብያተ ክርስቲያናት መሥርቷል (ገላ. 3:28)።

ጳውሎስ «የአሕዛብ ሐዋርያ» ስለነበር (ሮሜ 11:13፤ 15:15-16፤ 1ኛ ጢሞ. 2:7፤ ኤፌ. 3:8)፤ ለአሕዛብ አድልቶ አይሁዶችን በተለይም

በኢየሩሳሌም በይሁዳ የሚገኙትን አይሁዳውያን አማኞች እንደጎዳ ተደርጎ ይወቀስ ነበር። ጳውሎስ በይሁዳ ለነበሩት ድሆች የሰበሰበው ልዩ ስጦታ በእነዚህ አብያተ ክርስቲያናትና ጳውሎስ በመሠረታቸው አብያተ ክርስቲያናት መካከል የሚታየውን በጎ ፈቃድ ሊያሳይ ይገባ ነበር (ሮሜ 15:25-23)። ጳውሎስ በአካል ተገኝቶ ያበረከተላቸውን ስጦታ (የሐዋ. 21:17-19) የይሁዳ ክርስቲያኖች በደስታ ተቀበሉ። ምንም እንኳን ጳውሎስ የአይሁድ አማኞችን ለማርገብ ከፍተኛ እርምጃዎችን ቢወስድም፣ በቤተ መቅደሱ ውስጥ ብጥብጥ ተነሥቶ ጳውሎስ ለእስር ተዳርጎአል (የሐዋ. 21:30-33)። ጳውሎስ ራሱን ለመከላከል የሰጠውን የሕይወት ምስክርነት «አሕዛብ» የሚል ቃል እስከተናገረበት ጊዜ ድረስ ሲሰሙ ቆይተዋል። ቃሉን ሲጠቀም ግን እንደገና ሁከት ተጀመረ (የሐዋ. 22:22-23)። የተቀረው የሐዋርያት ሥራ ከፍል ጳውሎስ ለአሕዛብ የኢየሱስ ክርስቶስ እስረኛ ሆኖ ከኢየሩሳሌም ወደ ሮም የሄደበትን ሁኔታ ይተርካል (ኤፌ. 3:1)። ጳውሎስ መልእክቱን በማመቻመቻ የአይሁዶችን ራስ ወዳድነት ቢያረካ ኖሮ ከእስር ሊለቀቅ ይችል ነበር።

ጳውሎስ በምሥጢሩ ምክንያት እስረኛ የነበረ ብቻ ሳይሆን አገልጋይም ነበር። እግዚአብሔር በክርስቶስ የሚገኘውን የምስራች ይዞ ወደ አሕዛብ እንዲሄድ የመጋቢነት አገልግሎት ሰጠው። «መጋቢነት» የሚለው ቃል ከሁለት የግሪክ ቃላት የተገነባ ነው። «አይኮስ» /oikos/ «ቤት» ማለት ሲሆን «ኖሞስ» /nomos/ ደግሞ «ሕግ» ማለት ነው። «ኢኮኖሚ» የሚለው የእንግሊዝኛ ቃል «አይኮኖሚያ» /oikonomia/ ከሚለው የግሪክ ቃል የተወሰደ ሲሆን፣ «የቤት ሕግ» ወይም «መጋቢነት» ወይም «አስተዳደር» የሚል ፍች ይይዛል። እግዚአብሔር በየዘመኑ ሕዝቡን የሚያስተዳድርበት የተለያዩ መርሐ ግብሮች አሉት። ይህንንም የመጽሐፍ ቅዱስ ሊቃውንት «ሥነ መስተዳድር» ሲሉ ይጠሩታል (ኤፌ. 1:9-10)። የእግዚአብሔር መርሆች ባይለወጡም ከሰው ልጆች ጋር የሚያደርጋቸው ግንኙነቶች ጋር በየዘመኑ ይለዋወጣሉ። «ዘመናትን ለይተን ካወቅን መጽሐፍ ቅዱስ እርስ በርሱ ይጣጣማል» ብለዋል ቅዱስ አገሰቲን።

እግዚአብሔር ለጳውሎስ የምሥጢርን መጋቢነት በመስጠት ለአሕዛብ እንዲያካፍል አድርጎታል። እነዚህን ሰዎች ወደ ክርስቶስ በመመለስ አጥቢያ ጉባዔዎችን መመሥረቱ ብቻ በቂ አልነበረም። ከአይሁዶች ጋር በእኩል ደረጃ የእግዚአብሔርን ጸጋ በመካፈል እንደ አካሉ ክፍሎች በክርስቶስ የነበራቸውን ግሩም ስፍራ በማሳየት ያስተምራቸው ነበር። ይህ እውነት በብሉይ ኪዳን መጻሕፍት ውስጥ አልተጠቀሰም። ነገር ግን ለአዲስ ኪዳን ሐዋርያትና ነቢያት በመንፈስ

ቅዱስ አማካይነት ተገልጿል (4:11ን ተመልከት)። እግዚአብሔር ለጳውሎስ በግል ስለገለጸለት ይህንኑ ለአሕዛብ ክርስቲያኖች ማካፈሉ የእርሱ ኃላፊነትን ነበር። ይህ እግዚአብሔር ለእርሱ የሰጠው መጋቢነት ወይም የዘመኑ አገልግሎት ነበር። ጳውሎስ ታማኝ መጋቢ በመሆኑ በሮም ታስሮ ነበር። እንደ ብሉይ ኪዳን ዮሴፍ ታማኝ መጋቢ ሆኖ መገኘቱ በውሸት እንዲታሰር አደረገው። በመጨረሻ ግን ለእግዚአብሔር ታላቅ ክብርን፣ ለአይሁዶችና ለአሕዛብ ደግሞ መዳንን አስገኘ።

2. ለአሕዛብ አስፈላጊ ነበር (3:6-8)

በ 2:11-22 ክርስቶስ በመስቀል ላይ በወራው ሥራ ኃጢአተኞችን ለማዳን ታላቅ ተግባር እንዳከናወነ ተመልከተናል። አይሁድና አሕዛብን እንዲሁም ሁለቱንም ከእግዚአብሔር ጋር አስታርቆአቸዋል። ጳውሎስ በዚህ ስፍራ የሚያቀርበው ይህንኑ እውነት ሲሆን፣ ምን ያህል አስደሳች እንደሆነ መመልከቱ ቀላል ነው። የምሥጢሩ እውነታ የሚያምኑ አሕዛብ በኢየሱስ ክርስቶስ አማካይነት አዲስ ግንኙነት እንዳላቸው ይገልጻል።

በመጀመሪያ ደረጃ፣ ከአይሁድ ጋር አብረው የሚወርሱና እግዚአብሔር ከአብርሃም ጋር ከገባው ቃል ኪዳን የተነሣ የሚሰጣቸውን መንፈሳዊ በረከት የሚካፈሉ ናቸው (ገላ. 2:29)። የክርስቶስን ባለጸግነት አብረን ስለምንካፈል አይሁድ ወይም አሕዛብ መሆኑ ትርፍም ኪሳራም የለውም። አሕዛብም የቤተ ክርስቲያን ማለትም የክርስቶስ አካል አባላት ናቸው። አንድ አካል አለ (ኤፌ. 4:4)። የሥጋ ልደታችን የዘር መለያችን ሲሆን፣ መንፈሳዊ ልደታችን ደግሞ የአንድ አካል ክፍሎች በማድረግ ያዋሕደናል (1ኛ ቆሮ. 12:12-14)። ክርስቶስ የአካሉ ራስ ነው (ኤፌ. 5:22-23)። እያንዳንዱ አማኝ የአገልግሎቱ ተካፋይ ይሆናል (ኤፌ. 4:10-13)። በመጨረሻም፣ በአዲስ ግንኙነታቸው አሕዛብ የእግዚአብሔር የተስፋ ቃል ተካፋዮች ናቸው። በአንድ ወቅት ከእግዚአብሔር ቃል ኪዳን ውጭ ነበሩ (ኤፌ. 2:12)። አሁን ግን በክርስቶስ አማካይነት የእግዚአብሔርን የተስፋ ቃል ከሚያምኑ አይሁድ ጋር ተካፋይ ይሆናሉ። በሮሜ 11:13-15 ላይ ጳውሎስ ያመኑት አይሁድ እግዚአብሔር ለእስራኤል የሰጠውን መንፈሳዊ በረከት እንደሚካፈሉ ገልጾአል። በሮሜ 11:1-12 ግን እግዚአብሔር በቤተ ክርስቲያን ምክንያት ለእስራኤል የገባውን ተስፋ እንዳላጠፈ አስረድቶአል። ዛሬ ቤተ ክርስቲያን የእስራኤልን መንፈሳዊ በረከት ትካፈላለች። አንድ ቀን ግን እግዚአብሔር እስራኤላውያንን ወደቀደመው ክብራቸው በመመለስ ስለ መሬታቸውና ስለ መንግሥታቸው የገባውን ቃል ኪዳን ይፈጽማል።

ምሥጢሩ ላመኑት አይሁዶች አዲስ ግንኙነት ማጎናጸፍ ብቻ ሳይሆን አዲስ ኃይል እንደተሰጣቸውም ያስረዳል (ኤፌ. 3:7)። ይህ ኃይል በጳውሎስ ሕይወት ውስጥ ተመልክቶአል። እግዚአብሔር በጸጋው ካዳነው በኋላ ለአሕዛብ መጋቢ እንዲሆን ሾመው። እግዚአብሔር ይህንን አገልግሎት የሚፈጽምበትም ኃይል ሰጥቶታል። በዚህ ስፍራ «ሥራ» የሚለው ቃል «እነርጂያ» /energeia/ ማለትም «ኢነርጂ» የሚለው የእንግሊዝኛ ቃል የተገኘበት ነው። «ኃይል» የሚለው «ዳይናሚክ» እና «ዲማሚት» የሚሉ ቃላት የመነጩበት የግሪኩ «ዱናሚስ» /dunamis/ ነው። ጳውሎስ ቀደም ሲል በ 1:19-23 ላይ ስለዚህ ታላቅ ኃይል ገልጾልናል። እንደገና በ 3:20 እና በ4:16 ላይ ይህንኑ አሳብ ይጠቅሳል። ለዕለት ሕይወታችንና አገልግሎታችን የኢየሱስ ክርስቶስ ታላቅ የትንሣኤ ኃይል እንዳለን ልንገነዘብ ይገባል።

በመጨረሻም፣ ለአሕዛብ አዲስ በረከት እንዳላቸው ተገልጾአል። ይህም «ፍለጋ የሌለው የክርስቶስ ባለጠግነት» ነው (3:8)። ቀደም ሲል ጳውሎስ «ከሁሉ የሚበልጠውን የጸጋውን ባለጠግነት» (2:7) ሲል ገልጾታል። በዚህ ስፍራ «ፍለጋ የሌለው» ይለዋል። «የማይታወቅ» የሚል ፍች መስጠትም ይቻላል። የመልእክቱ አሳብ እነዚህ ባለጠግነቶች እጅግ ከመብዛታቸው የተነሣ ፍጻሜያቸውን ማደናቀፍ የማይቻል መሆኑ ነው። (አንዳንድ የመጽሐፍ ቅዱስ ሊቃውንት «የማይታወቅ» የሚለው በብሉይ ኪዳን እግዚአብሔር የሰወረውንና ሳይታወቅ የቆየውን ምሥጢር ለመግለጽ እንደሚያገለግል ይናገራሉ።)

እያንዳንዱ አማኝ እነዚህን ባለጸግነቶች አግኝቶ ሊጠቀም ይችላል? አዎን! እንዲያውም ጳውሎስ ራሱን ከቅዱሳን ሁሉ በታች አድርጎ ስለሚቆጥር (ቁ. 8) የእግዚአብሔርን ባለጸግነት ለመጠቀም ልዩ ሥልጣን እንደሌለው ተናግሮአል። «ጳውሎስ» የሚለው ቃል በላቲን ቋንቋ «ትንሽ» የሚል ፍች ስላለው ምናልባትም ጳውሎስ ይህንን ስም የተጠቀመው ራሱን እንደ ታላቅ ሰው ስላልቆጠረ ይሆናል (የሐዋ. 13:9)። ራሱን ከሐዋርያት ሁሉ እንደሚያንስ አድርጎ ይጠቅሳል (1ኛ ቆሮ. 15:9)። ነገር ግን ሐዋርያ እንደነበረና ይህም እኛ ከምንለው የላቀ መሆኑን እንገነዘባለን። በዚህ ስፍራ እራሱን የሚጠራው «ከቅዱሳን ሁሉ የማንስ» ብሎ ሳይሆን «ከቅዱሳን ሁሉ ይልቅ የማንስ» በማለት ነው (ቁ. 8)። በ1ኛ ጢሞቴዎስ 1:15 ላይ ከኃጢአተኞች ዋና እንደነበር ይገልጻል። አንድ ሰው የእግዚአብሔርን ቃል ጥልቅ ምሥጢር መረዳቱ በአእምሮው እንዲታበይ አያደርገውም። ይልቁንም የተሰበረና ትሑት ልብ ይሰጠዋል።

3. ለመላእክት አስፈላጊ ነው (3:9-10)

ምናልባትም፡ «እግዚአብሔር ስለ ቤተ ክርስቲያን የነበረውን ምሥጢር ለብዙ ዓመታት ሲገልጽ የቆየው ለምንድን ነው?» ብለህ ትጠይቅ ይሆናል። እግዚአብሔር በእስራኤል አማካይነት አሕዛብን እንደሚያድን በብሉይ ኪዳን በግልጽ የተጠቀሰ ቢሆንም፤ አይሁድና አሕዛብ አንድን ፍጥረት ማለትም የክርስቶስ አካል የሆነችውን ቤተ ክርስቲያን አብረው እንደሚመሠርቱ የተገለጸበት ስፍራ የለም። እግዚአብሔር ለጳውሎስና ለጥንቷ ቤተ ክርስቲያን መሪዎች የገለጸው ይህንን ምሥጢር ነው። ይህን ለመቀበል ለአይሁድ የሚያስቸግር ነበር።

ጳውሎስ «አለቆችና ሥልጣናትም» በዚህ ታላቅ ምሥጢር ውስጥ እንደተሳተፉ ተናግሮአል። እግዚአብሔር በቤተ ክርስቲያን አማካይነት መላእክትን እያስተማረ ነው። ጳውሎስ «አለቆችና ሥልጣናት» ሲል በእግዚአብሔር የተፈጠሩትን መልካምና ክፉ መላእክት መጥቀሱ ነበር (ኤፌ. 1:21፤ 6:12፤ ቆላ. 1:16፤ 2:15)። መላእክት ፍጡራን በመሆናቸው ሁሉን አዋቂ አይደሉም። እንዲያውም በብሉይ ኪዳን ዘመን መላእክት የእግዚአብሔርን የደኅንነት ዕቅድ ለማወቅ ይጓጉ እንደነበር ጴጥሮስ ገልጾአል (1ኛ ጴጥ. 1:10-12)። መላእክት የአጥቢያ ማኅበረ ምእመናን ተግባር እንደሚመለከቱ ተናግሮአል (1ኛ ቆሮ. 11:10)። «ለዓለም ለመላእክትም ለሰዎችም መጫወቻ ሆነናልና» (1ኛ ቆሮ. 4:9) በማለት ጳውሎስ ይጽፋል።

ለመሆኑ መላእክት ከቤተ ክርስቲያን የሚማሩት ምንድን ነው? «የእግዚአብሔርን ጥበብ» ይማራሉ (ኤፌ. 3:10)። መላእክት በፍጥረቱ ውስጥ የታየውን የእግዚአብሔርን ኃይል እንደሚያውቁ አያጠራጥርም። ነገር ግን በአዲሱ ፍጥረት በቤተ ክርስቲያን ውስጥ የታየው የእግዚአብሔር ጥበብ ለእነርሱ አዲስ ነው። ጠቢባን ፈላስፎችን ጨምሮ ያልዳኑት ሰዎች የእግዚአብሔርን የማዳን ዓላማ እንደ ሞኝነት ይቆጥሩታል (1ኛ ቆሮ. 1:18-31)። መላእክት ግን የእግዚአብሔርን ታላቅ ሥራ አይተው ጥበቡን ያመሰግናሉ። ጥበቡ የተገለጸበት ቅጽል በአማርኛው መጽሐፍ ቅዱስ ውስጥ ባይተረጎምም ጳውሎስ «ዘርፈ-ብዙ ጥበብ» ሲል ጽፎአል። ይህም «ባለ ብዙ ቀለም» የሚል ፍች ያዘለ ነው። ቃሉ የእግዚአብሔር የደኅንነት ዕቅድ የተወጠነበትን ጥበብ ውበትና ዘርፈ-ብዙነት የሚያሳይ ነው።

ሌላም ሊታይ የሚገባው ገጽታ አለ። ክፉ መላእክት ከእግዚአብሔር ምሥጢር ምን ይማራሉ? መሪያቸው ሰይጣን ምንም ጥበብ እንደሌለው ይገነዘባሉ። ሰይጣን መጽሐፍ ቅዱስን ስለሚያውቅ አዳኝ እንደሚመጣ

ብቻ ሳይሆን የሚመጣበትን ጊዜ፥ አኳኋንና ስፍራ ሳይቀር ከብሉይ ኪዳን ተረድቶአል። ነገር ግን አይሁድና አሕዛብ በቤተ ክርስቲያን የሚዋሐዱበትን ምሥጢር ሰይጣን ከየትኛውም የብሉይ ኪዳን መጽሐፍ ሊያገኝ አይችልም። ሰይጣን ያላመኑ አይሁድ መሢሐቸውን ሳይቀበሉ ሲቀሩና አሕዛብ በመሢሐ ሲያምኑ ሊመለከት ይችል ነበር። ነገር ግን ያመኑት አይሁድና አሕዛብ አንድነትን ፈጥረው ከክርስቶስ ጋር በሰማያዊ ስፍራ ሲቀመጡና ሙሉ ለሙሉ ሰይጣንን ድል ሲነሡት ሊመለከት አይችልም ነበር። ሰይጣን የመስቀሉን ውጤቶች ቢያውቅ ኖሮ በዚያው አንጻር ዕቅዶቹን እንደሚለውጥ ጥርጥር የለውም።

እግዚአብሔር ከዓለም መጀመሪያ አንሥቶ የሰወረውን ይህንን ምሥጢር አሁን በቤተ ክርስቲያን በኩል ገልጾታል። ጳውሎስን የዚህ ታላቅ እውነት መጋቢ ያደረገውም ለዚሁ ነው። ቁጥር 9፥ «ሰዎች ሁሉ የምሥጢሩ መጋቢነት ምን እንደሆነ እንዲገነዘቡ» ተብሎ ሊነበብ ይገባል። እዚህ ላይ አንድ አስደናቂ እውነት አለ። አማኞች ሁሉ የዚህ ታላቅ እውነት ታማኝ መጋቢያን ሊሆኑ ይገባል! ለጳውሎስ፥ ለአሕዛብና ለመላእክት እጅግ አስፈላጊ የነበረው የተቀደሰ ምሥጢር አሁን በእጃችን ውስጥ ይገኛል።

4. ዛሬ ለክርስቲያኖች ያስፈልጋል (3:11-13)

እግዚአብሔር ጳውሎስን ባዳነ ጊዜ የወንጌሉን ታላቅ እውነት በውስጡ አከማችቶአል (1ኛ ጢሞ. 1:11)። ጳውሎስም በበኩሉ እነዚህን እውነቶች በታማኝነት ሊጠብቁና ሊያካፍሉ ለሚችሉ ለሌሎች ሰዎች አስተላልፎአል (2ኛ ጢሞ. 2:2)። «ጢሞቴዎስ ሆይ . . . የተሰጠህን አደራ ጠብቅ» (1ኛ ጢሞ. 6:20)። በሕይወቱ ፍጻሜ ላይ ጳውሎስ ለእግዚአብሔር ክብር «ሃይማኖቴን ጠብቄአለሁ» ሊልችሎአል (2ኛ ጢሞ. 4:7)። በእነዚያ የሐዋርያነት ዘመኑ የወንጌሉ እውነታዎችና ምሥጢሩ ተጠብቀዋል፥ ተሰብከዋል፥ ሊታመኑ ለሚችሉ ሰዎች በአደራ ተሰጥተዋል።

ይሁንና በቤተ ክርስቲያን ታሪክ እንደሚያሳየው ብዙ የእግዚአብሔር ቃል እውነቶች በተከታታይ ምእተ ዓመታት ውስጥ ጠፍተዋል። እግዚአብሔር ሁልጊዜ ጥቂት ታማኝ ሰዎች እንዳሉት ግልጽ ነው። ነገር ግን ብዙ የእግዚአብሔር ቃል እውነቶች በሰው ሠራሽ ሥነ መለኮት፥ ትውፊትና ሥርዓት ሥር ተቀብረዋል። ከዚያም እግዚአብሔር የእውነት ፈላጊዎችን ዓይኖች መክፈት በመጀመሩ እነዚህ ታላላቅ እውነቶች እንደገና ሊገለጡ ችለዋል። ማርቲን ሉተር በእምነት የመጽደቅ መርህ አስተምሮአል። ለሌሎች መንፈሳዊ

መሪዎች የመንፈስ ቅዱስን ማንነትና ተግባር፤ ስለ ኢየሱስ ክርስቶስ ዳግም ምጽአት የሚናገረውን የክበረ እውነትና ልብ በደስታ አመቆታል። ሁላችንም በኢየሱስ ክርስቶስ አንድ በመሆናችን ደስ ይለናል።

ብዙዎች ናፖሊዮን ቦናፖርት አውሮፓን ሊገዛት ደርሶ እንደነበር እናውቃለን። ናፖሊዮን የሳይንስና የሥነ ጥበብ አፍቃሪ እንደነበር ሊናገር የሚችል ሰው ግን ብዙ አይሆንም። ሰውዬው ግን እንደዚያ ነበር። በሐምሌ 1798 ግብጽን መያዝ የጀመረው ናፖሊዮን በመስከረም 1801 ከአገሪቱ ተገዶ ወጣ። ፖለቲካዊና ወታደራዊ ዕቅዶቹን አስመልክቶ እነዚህ ሦስት ዓመታት ኪሳራ ነበሩ። ነገር ግን ናፖሊዮን በጣም ባስደነቀው የክርስ ምድር ጥናት እነዚህ ዓመታት ውጤት አስገኝተውለታል። በነሐሴ 1799 ቦላንድ የተባለው አንድ የፈረንሳይ ዜጋ ከእስክንድሪያ ሠላሳ ማይሎች ርቆ በሚገኝ ስፍራ የሮዜታን ጽላት አገኘ። ይህ ግኝት ለክርስ ምድር ተመራማሪዎች የግብጹን ሄሮግሊፊክስ ለመረዳትና ለዘመናዊ የግብጽ ጥናቶች በር ከፍቷል።

«ምሥጢሩ» የእግዚአብሔር «ሮዜታ ጽላት» ነው። ይህ እግዚአብሔር በብሉይ ኪዳን ተስፋ ለሰጠው፤ ክርስቶስ በወንጌላት ላደረገው፤ የጥንቷ ቤተ ክርስቲያን በሐዋርያት ሥራ መጽሐፍ ለፈጸመችው፤ ጳውሎስና ሌሎች ጸሐፊዎች በመልእክቶቻቸው ውስጥ ለጻፉትና እግዚአብሔር በዮሐንስ ራእይ ውስጥ በተጻፈው መሠረት ለማድረግ ቃል ለገባው ሁሉ ቁልፍ ነው። ዛሬ የእግዚአብሔር ዕቅድ «እስራኤል ራስ» እንድትሆን አይደለም (ዘዳ. 28:1-13)። ክርስቶስ የቤተ ክርስቲያን ራስ እንዲሆን እንጂ። ዛሬ ያለው ከሙሴና ከነቢያት በተለየ መጋቢነት ውስጥ ስለሆነ እግዚአብሔር በግልጽ የተናገረውን ነገር እንዳናምታታ መጠንቀቅ አለብን።

ብዙ አብያተ ክርስቲያን በዝላት ተሸብበው ፍሬያማ አገልግሎት ሳይሰጡ የሚቀሩት በክርስቶስ ያላቸውን ነገር ስለማያውቁ ነው። ለዚህም ምክንያት መልካም የምሥጢሩ መጋብያን መንፈሳዊ መሪዎች አለመኖራቸው ነው። የእውነትን ቃል በቅንነት ስለማይናገሩ (2ኛ ጢሞ. 1:15)፤ ሕዝቡ በክርስቶስ ያለውን መንፈሳዊ ስፍራ በማድናገር በክርስቶስ ያላቸውን መንፈሳዊ ባለጸግነት ይነጠቃሉ።

ይህ ስለ ቤተ ክርስቲያን የተገለጸው ታላቅ እውነት እግዚአብሔር ከጊዜ በኋላ ያሰበው አይደለም። ይህ እግዚአብሔር በክርስቶስ ለመፈጸም ያሰበው ዘላለማዊ ዕቅድ ነው (ኢፌ. 3:11)። ይህንን እውነት ገሸሽ ማድረግ ማለት ዕቅዱን በወጠነው አብ፤ በሞቱ ተግባራዊ

ባደረገው በወልድና የእግዚአብሔርን ዕቅድ በሕይወታችን እውን ለማድረግ በሚያስበው በመንፈስ ቅዱስ ላይ ማመፅ ማለት ነው። ይህንን እውነት ስትረዳ ታላቅ ልቦ መሉነትና እምነት ሕይወትህን ይሞላዋል (ቁ. 12)። እግዚአብሔር በዓለም ውስጥ የሚሠራውን ስታውቅና አብረኸው ስትሠራ በአንተ ውስጥና ለአንተ እንደሚሠራልህ እርግጠኛ ትሆናለህ። ፈቃዱን ለማድረግና እግዚአብሔር ዓላማውን በምድር ላይ እንዲፈጽም ለማገዝ ከልባቸው ለሚፈልጉት ሰዎች መለኮታዊ ባለጸግነቶቹ ቀርበውላቸዋል።

ወንጌሉ መጀመሪያ ለአይሁዶች ስለመጣና በእነርሱ አማካይነት ስለተሰራጩ፣ የጥንቷ ቤተ ክርስቲያን ወንጌሉ የአይሁዶች እንደሆነ ታስብ ነበር። ጴጥሮስ በመለኮታዊ ምሪት ወደ አሕዛብ እስክሄደበት የሐዋርያት ሥራ ምዕራፍ 10 ገጠመኝ ድረስ አይሁዳውያን አማኞች አንድ አሕዛብ ክርስቲያን ከመሆኑ በፊት ወደ አይሁዳዊነት መለወጥ እንደነበረበት ያስቡ ነበር። የእግዚአብሔር መንፈስ ቀስ በቀስ ለአብያተ ክርስቲያናት ገለጸላቸው። ይኸውም ከአይሁድም ሆነ ከአሕዛብ እግዚአብሔር ለራሱ ሕዝብ እየጠራ ነበር (የሐዋ. 15:14)። በቤተ ክርስቲያን ውስጥ የብሔር፣ የዘር፣ የፖለቲካ፣ የአካል ወይም የማኅበራዊ ጉዳዮች ልዩነት አይደረግም። «አይሁዳዊ ወይም የግሪክ ሰው የለም፣ ባሪያ ወይም ጫዋ ሰው የለም፣ ወንድም ሴትም የለም፤ ሁላችሁ በክርስቶስ ኢየሱስ አንድ ሰው ናችሁና» (ገላ. 3:28)።

በዚህ ዘመን የእግዚአብሔርን ዕቅድ መገንዘብ አማኞች በእግዚአብሔር እንዲታመኑ ማድረግ ብቻ ሳይሆን በአስቸጋሪ የሕይወት ሁኔታዎችም ውስጥ ብርታትን ይሰጣቸዋል። የጳውሎስ ለአሕዛብ መሠቃየት ለአሕዛብ ክብር ነበር። በብሉይ ኪዳን ዘመን እግዚአብሔር በቁላዊ ሀብት፣ በብሔራዊ ፍሬያማነትና በአካላዊ ስኬት ይባርካቸው ነበር (ዘዳ. 28)። በማይታዘዙበት ጊዜ ግን እነዚህን በረከቶች ሁሉ ይወስዱባቸው ነበር። በክርስቲያኖች ውስጥ የሚሠራው በዚህ መንገድ አይደለም። በረከታችን መንፈሳዊ እንጂ ቁላዊ አይደለም (ኤፌ. 1:3)። በረከቶቹ ሁሉ ሙሉ በሙሉ በኢየሱስ ክርስቶስ አማካይነት ተሰጥተውናል። እነዚህን በረከቶች የምንቀበለው በእምነት ነው። እግዚአብሔርን አንታዘዝም ብንል በበረከቶቹ መደሰታችንና መበልጸጋችን ይቀራል እንጂ እግዚአብሔር በረከቶቹን መልሶ አይወስዳቸውም። ጳውሎስ ሕይወቱን የሰጠና በመንፈስ ቅዱስ የተሞላ አማኝ የነበረ ቢሆንም፣ ለእስራት ተዳርጎአል። ጳውሎስ አካላዊና ቁላዊ በረከቶች ሕይወቱን የሰጠ ክርስቲያን የሁልጊዜ ንብረቶች እንደማይሆኑ ገልጸዋል (2ኛ ቆሮ. 4:7-12፤ 11:23-12:10)።

በመኪናዬ ውስጥ ያገኘሁትን ካርታ በመጠቀም ወደ አንድ የሰብከት ፕሮግራም እያመራሁ ነበር። በሆነ ምክንያት የምፈልገውን አገር አቋራጭ መንገድ ስላልለየሁ አቅጣጫዬን ለማወቅ ስል በነጻጅ ማደያ ስፍራ መኪናዬን አቆምሁ።

«የያዙት ካርታ የድሮ ነው። በቅርቡ የተዘጋጀው ይኸውሎት። ይህን ተከትለው ቢጓዙ የፈለጉበት ያደርስዎታል» አለኝ ነጻጅ አዳዩ። እውነቱን ነበር። የሰጠኝን ካርታ ተከትሎ በመሄድ ከምሰብክበት ስፍራ በጊዜው ደረስሁ።

በቤተ ክርስቲያን የእግዚአብሔርን ምሥጢር የማያውቁ ሰዎች በአሮጌ ካርታ መንፈሳዊ ዕድገት ለማምጣት ይጥራሉ። ወይም ደግሞ በሌላ አባባል በተሳሳተ ንድፍ ሕንጻውን ለመገንባት ይፈልጋሉ። በዚህች ምድር ላይ የእግዚአብሔር አብያተ ክርስቲያናት የአሕዛብ ወይም የአይሁድ ባሕል አፍቃሪ እንዲሆኑ የታሰቡ አይደሉም። የአይሁድ ማኅበረ ምእመናን ከአሕዛብ ማኅበረ ምእመናን ጋር ለመተባበር አለመፈለጋቸው የጀርመን ቤተ ክርስቲያን ከስዊድን ቤተ ክርስቲያን ኅብረት ለማድረግ አትፈልግም እንደ ማለት ነው። የእግዚአብሔር ቤተ ክርስቲያን በባሕል፣ በመደብ ወይም በሌላ በማንኛውም ምድራዊ ልዩነት ልትታሰር አይገባም። ቤተ ክርስቲያን በመንፈስ ቅዱስ ኃይል ለኢየሱስ ክርስቶስ ጌትነት ልትገዛ የሚገባት መንፈሳዊ አካል ናት።

አዎን፣ እግዚአብሔር አንድ ምሥጢር ነበረው። ከእንግዲህ ወዲህ ግን ምሥጢር እንዲሆን አይፈልግም። በክርስቶስ ያለህን ግሩም ስፍራ ከተገነዘብህ በዚያው ብርሃን ተመላለስ። በረከቱንም ለሌሎች አካፍል። ይህ ምሥጢር ለጳውሎስ፣ ለአሕዛብና ለመላእክት አስፈላጊ ነበር። ዛሬም ለእኔና ለአንተ አስፈላጊ ሊሆን ይገባል።

ስለዚህ ምክንያት በሰማይና በምድር ያለ አባትነት ሁሉ ከሚሰየምበት ከአብ ፊት እንበረከካለሁ፤ በመንፈሱ በውስጥ ሰውነታችሁ በኃይል እንድትጠነከሩ ክርስቶስም በልባችሁ በእምነት እንዲኖር እንደ ክብሩ ባለጠግነት መጠን ይስጣችሁ፤ የእናንተ ሥርና መሠረት በፍቅር ይጸና ዘንድ፥ ከቅዱሳን ሁሉ ጋር ስፋቱና ርዝመቱ ከፍታውም ጥልቅነቱም ምን ያህል መሆኑን ለማስተዋል፥ ከመታወቅም የሚያልፈውን የክርስቶስን ፍቅር ለማወቅ ትበረቱ ዘንድ፥ እስከ እግዚአብሔርም ፍጹም ሙላት ደርሳችሁ ትሞሉ ዘንድ።

እንግዲህ በእኛ እንደሚሠራው ኃይል መጠን ከምንለምነው ወይም ከምናስበው ሁሉ ይልቅ እጅግ አብልጦ ሊያደርግ ለሚችለው፥ ለእርሱ በቤተ ክርስቲያን በክርስቶስ ኢየሱስ እስከ ትውልዶች ሁሉ ከዘላለም እስከ ዘላለም ክብር ይሁን፤ አሜን።

ብልጽግናህን ከእጅህ አስገባ

ይህ በኤፌሶን ውስጥ ከተጠቀሱት ሁለት ጸሎቶች አንዱ ነው። የመጀመሪያው በ1:15-23 ላይ ቀርቦአል። በመጀመሪያው ጸሎቱ ጳውሎስ አጽንኦት የሰጠው ስለ ምእመናን የልብ ዓይኖች መብራት ነበር። በዚህኛው ጸሎት ያተኮረው በምእመናን ብቃት ላይ ነው። ይህ በአመዛኙ የማወቅ ጉዳይ ሳይሆን እግዚአብሔር የሰጠንን ከእጃችን የማስገባትና በእምነት የሕይወታችን አካል የማድረግ ጉዳይ ነው። ጳውሎስ ሀብታችሁን ከእጃችሁ እንድታስገቡት፤ ምን ያህል ታላቅ እንደሆነ እንድትገነዘቡና መጠቀም እንድትጀምሩ እፈልጋለሁ እያለ ነበር።

እነዚህ ሁለት ጸሎቶችም ሆኑ ሌሎች የወኅኒ ጸሎቶች (ፊልጵ. 1:9-11፤ ቆላ. 1:9-12) ስለ ሥጋዊና ቁሳዊ ፍላጎቶች ሳይሆን ስለ ውስጣዊ ሰው መንፈሳዊ ፍላጎቶች የሚናገሩ መሆናቸውን ማጤን ተገቢ ነው። ስለ ሥጋዊና ቁሳዊ ነገሮች መጸለይ ስሕተት ባይሆንም በእነዚህ ክፍሎች ጳውሎስ ያተኮረው በመንፈሳዊው ላይ ነው። ጳውሎስ ውስጣዊ ሰው የሚገባውን ዓይነት ሆኖ ከተገኘ ውጫዊው ሰው በጊዜው እንደሚረካ ያውቅ ነበር። ብዙዎቹ ጸሎቶቻችን በቁሳዊና በሥጋዊ ፍላጎቶች ላይ ስለሚያተኩሩ የልቡን የጠለቁ መሻቶች ችላ ብለን እንተዋለን። እነዚህን የወኅኒ ጸሎቶች እንደ ራሳችን ጸሎቶች በመጠቀም እግዚአብሔር ውስጣዊውን ሰውነታችን እንዲረዳን መጠየቁ ጠቃሚ ነው። ከሁሉም የሚልቁ ጉድለቶች የሚገኙት በዚህ ክልል ነውና

1. ልመና (3:14-15)

የመጀመሪያው ልባችንን የሚነካው ነገር የጳውሎስ አካላዊ ሁኔታ ነው፤ «እንበረከካለሁ።» (ይህ መቼም ከጳውሎስ ጋር በሰንሰለት ለተጠፈረው የሮም ወታደር አስገራሚ ገጠመኝ ሳይሆን አይቀርም።) ስንጸልይ አካላዊ ሁኔታችን ምን መምሰል እንዳለበት መጽሐፍ ቅዱስ ምንም አይናገርም። አብርሃም ለሰዶም በጸለየ ጊዜ በእግዚአብሔር ፊት ቆሞ ነበር (ዘፍጥ. 18:22)። ሰሎሞንም ቤተ መቅደሱን በመረቀ ጊዜ በእግዚአብሔር ፊት ቆሞ ነበር (1ኛ ነገ. 8:22)። ዳዊት ስለ መንግሥቱ የወደፊት ጉዳይ በጸለየ ጊዜ በእግዚአብሔር ፊት ተቀምጦ ነበር (1ኛ ዜና 17:16)። ኢየሱስም በጌቴሴማኒ ሲጸልይ በግንባሩ ተደፍቶ ይጸልይ ነበር (ማቴ. 26:39)።

ስለ አካላዊ ሁኔታ በዚህ መልእክት ውስጥ አጽንኦት የተደረገበትን ምክንያት ሳትገነዘብ አትቀርም። ከደኅንነት ርቀው እንደጠፉት ኃጢአተኞች ሙታን ነበርን (2:1)። በክርስቶስ ባመንን ጊዜ ግን ከሞት አስነሥቶ በሰማያዊ ስፍራ አስቀምጦናል (2:4-6)። ከክርስቶስ ጋር በሰማያዊ ስፍራ ስለተቀመጥን የምንመላለሰው እርሱን ለማስደስት ነው (4:1፤ 17፤ 5:2፤ 8፤ 15)። ዲያብሎስን ልንቋቋመው እንችላለን (6:10-13)። መቀመጥን ከመመላለስና ከመቆም ጋር የሚያያይዘው መንበርከክ ነው። እንደ ክርስቲያን ለመሆንና ለመዋጋት የሚያስችለንን የእግዚአብሔርን ባለጸግነቶች የምንቀበለው በጸሎት ነው። ዋናው በጉልበታችን መንበርከካችን ሳይሆን ልባችንን ለጌታ አንበርክክን የሚያስፈልገንን ነገር መጠየቃችን ነው።

ጳውሎስ ጸሎቱን ያቀረበው ለጌታችን ለኢየሱስ ክርስቶስ አባት ነበር። በመጽሐፍ ቅዱስ ውስጥ ጸሎት የሚቀርበው ለአብ በወልድ አማካይነት በመንፈስ ቅዱስ ነው። ምንም እንኳን ለወልድና ለመንፈስ ቅዱስ የቀረቡ ጸሎቶች ቢኖሩም (1ኛ ተሰ. 3:12-13)፤ የተለመደው የጸሎት አቀራረብ ይኸው ነው። በኤፌሶን 1:3 ላይ ጳውሎስ አብን «የጌታችን የኢየሱስ ክርስቶስ አምላክና አባት» ሲል ይጠራዋል። ኢየሱስ ክርስቶስ በዚህ ምድር ላይ በነበረበት ወቅት ሙሉ በሙሉ በመታዘዝ ስለኖረ አብ የጌታችን የኢየሱስ ክርስቶስ አምላክ ነበር። ይህ አገላለጽ የክርስቶስን ሰው መሆን ያስገነዝበናል። ነገር ግን አብ የጌታችን የኢየሱስ ክርስቶስ አባት የሆነው ኢየሱስ ክርስቶስ ዘላለማዊ በመሆኑ ነው። ይህም የኢየሱስ ክርስቶስን አምላክነት ያሳያል።

የዚህ ዓለም ሰዎችም ሆኑ ክርስቲያኖች የእግዚአብሔርን አባትነት ይጋራሉ። ጳውሎስ «በሰማይና በምድር ያለ አባትነት ሁሉ» መለኮት በሆነው በአብ እንደሚጠራ ገልጾአል። በሰማይም ሆነ በምድር ያለው አባትነት ሁሉ ከዚያ ምንጩንና ስያሜውን ያገኘው ከአብ ነው። እርሱ የመጀመሪያው ምንጭ ሲሆን፤ ሌላው አባትነት ሁሉ ከዚያ የተቀዳ ነው። አዳም ከአፈጣጠሩ አንጻር «የእግዚአብሔር ልጅ» ተብሎ ተጠርቶአል (ሉቃ. 3:38)። አማኞች በዳግም ልደት የእግዚአብሔር ልጆች ሆነዋል (1ኛ ዮሐ. 3:1-2፤ ዮሐ. 1:11-13)። ሰዎች ሁሉ በተፈጥሮአቸው የእግዚአብሔር ልጆች አይደሉም። ይልቁንም ያለመታዘዝና የዓመፅ ልጆች ናቸው (ኤፌ. 2:2-3)። እንደ ፈጣሪነቱ እግዚአብሔር የእያንዳንዱ ሰው አባት ሲሆን፤ በአዳኝነቱ ግን የሚያምኑት ብቻ አባት ነው። በመጽሐፍ ቅዱስ ሁሉም ሰዎች የሚድኑበት «ሁሉን አቀፍ አባትነት» የሚባል ነገር የለም። «ዳግመኛ ልትወለድ ያስፈልግሃል» (ዮሐ. 3:7)።

2. ጥያቄ (3:16-19)

በጳውሎስ ጸሎት ውስጥ አራት ጥያቄዎች አሉ። ይሁንና እያንዳንዳቸውን እንደተነጣጠሉ ጥያቄዎች አድርጎ መውሰድ ተገቢ አይደለም። እነዚህ አራት ጸሎቶች የአንድን ቴሌስኮፕ አራት ክፍሎች ይመስላሉ። አንዱ ጥያቄ ወደ ሌላው ይወስዳል። ጳውሎስ የውስጡ ሰው መንፈሳዊ ብርታትን እንዲያገኝ ይጸልያል። ይህ ደግሞ በበኩሉ ከክርስቶስ ጋር ወደ ጠለቀ ልምምድ ይመራል። የጠለቀው ልምምድ የእግዚአብሔርን ታላቅ ፍቅር እንዲያውቁ ያደርጋቸዋል። ይህም ወደ እግዚአብሔር ፍጹም ሙላት ደርሰው እንዲሞሉ ያደርጋቸዋል። ስለዚህ ጳውሎስ ይጸልይ የነበረው ለብርታት፣ ለጥልቀት፣ ለእውቀትና ለሙላት ነበር።

ብርታት (3:16)። በአንድ ሰው ሕይወት ውስጥ መንፈስ ቅዱስ መኖሩ የመዳኑ ምልክት ነው (ሮሜ 8:9)። በተጨማሪም የመንፈስ ቅዱስ ኃይል ክርስቲያናዊ አኗኗርን ተግባራዊ ለማድረግ ያስችላል። ጳውሎስ ለአንባብያኑ የተመኘው ይህንኑ ኃይል ነበር። «መንፈስ ቅዱስ በእናንተ ላይ በወረደ ጊዜ ኃይልን ትቀበላላችሁ» (የሐዋ. 1:8)። ኢየሱስ ክርስቶስ በምድር አገልግሎቱን የፈጸመው በመንፈስ ቅዱስ ኃይል እንደሆነ ሁሉ (ሉቃ. 4:1፣ 14፤ የሐዋ. 10:38)፣ ዛሬም ለክርስቲያናዊ አኗኗር ብቸኛው ኃይላችን መንፈስ ቅዱስ ነው። በሐዋርያት ሥራ መጽሐፍ ውስጥ መንፈስ ቅዱስ 59 ጊዜ ተጠቅሶአል። ይህም በአዲስ ኪዳን ውስጥ ከተጠቀሰበት ጠቅላላ ቁጥር አንድ አራተኛ መሆኑ ነው። ይህም መንፈስ ቅዱስ በቤተ ክርስቲያን ሕይወት ውስጥ ምን ያህል የላቀ ስፍራ እንዳለው ያመለክታል። አንድ ሰው እንዳለው፣ «እግዚአብሔር መንፈስ ቅዱስን ከዚህ ዓለም ቢወስድ ብዙ ክርስቲያኖች የምናከናውነውን ተግባር እንቀጥላለን፤ ልዩነቱን ግን ግንም ላያስተውለው ይችላል» አላዛኝ ቢሆንም እውነት ነው።

መንፈስ ቅዱስ የተሰጠን እንደ ክብሩ ባለጠግነት ነው (ቂ. 16)። ክርስቶስ ወደ ክብሩ ሲመለስ በሕዝቡ ውስጥ እንዲያድርግ ኃይሉን እንዲሰጣቸው መንፈስ ቅዱስን ላከ። አንድን ነገር በራሳችን ኃይል መሥራት ተገቢ አይደለም። ኃይሉ መላክ አለበት። እግዚአብሔር መንፈሱን ከክብሩ ባለጠግነት ሳይሆን እንደ ክብሩ ባለጠግነት ለእኛ መስጠቱ ምንኛ ታላቅ ነገር ነው። እኔ ብዙ ቢሊዮን ብር ኖሮኝ አሥር ብር ብሰጥህ ካለኝ ሀብት ሰጥቼሃለሁ። ነገር ግን አንድ ሚሊዮን ብር ብሰጥህ እንደ ባለጸግነቱ መጠን ሰጥቼሃለሁ ማለት ነው። የመጀመሪያው የተወሰነ ድርሻ ሲሆን ሁለተኛው ካለው አጠቃላይ ሀብት አንጻር የሚሰጥ ነው።

የውስጡ ሰው ይህንን ኃይል መጠቀም ይችላል። ይህም እግዚአብሔር የሚያድርበትና የሚሠራበት የሰው መንፈሳዊ አካል ማለት ነው። ሙት የነበረው የኃጢአተኛው ሰው ውስጣዊ ሰው (ኤፌ. 2:1) ክርስቶስ ተጋብዞ ሲገባበት ሕያው ይሆናል። ውስጣዊ ሰው ሊያይ [መዝ. (119):18]፣ ሊሰማ (ማቴ. 13:9)፣ ሊቀምስና [መዝ. (34):8] ስሜትን ሊያስተናግድ ይችላል (ዮሐ. 17:27)። እግዚአብሔርን መምሰል ሊያስለምዱት ይገባል (1ኛ ጢሞ. 4:7-8)። ሊነጻና [መዝ. (51):7] ሊመገብም ይገባል (ማቴ. 4:4)። የውጭው ሰው ቢጠፋም የውስጡ ሰው ከአካላዊ መበስበስ ባሻገር ሊታደስ ይችላል (2ኛ ቆሮ. 4:16-18)። ለድል የሚያበቃው ይኸው ውስጣዊ ኃይል ነው።

መንፈስ ቅዱስ የውስጡን ሰው ያበረታታዋል ሲባል ምን ማለት ነው? መንፈሳዊ ሰውነታችን በእግዚአብሔር ቁጥጥር ሥር ውሎ እያደገ ነው ማለት ነው (ዕብ. 5:12-14)። ለእግዚአብሔር ክብር የመኖር ጥረታችን ተግባራዊ የሚሆነው ለመንፈስ ቅዱስ ራሳችንን ስንሰጥና የውስጡን ሰው እንዲቆጣጠር ስንፈቅድለት ብቻ ነው። ይህም ለውስጣዊው ሰው የእግዚአብሔርን ቃል መመገብ፣ መጸለይና ማምለክ፣ በንጽሕና መመላለስና የስሜት ሕዋሳቶቻችን ፍቅር በተሞላው ታዛዥነት መጠቀም ማለት ነው።

ፓልቀት (3:17)። በዚህ ስፍራ ጳውሎስ የመንፈሳዊ ጥልቀትን ጽንሰ-አሳብ ለማስረዳት ሦስት ማብራሪያዎችን ተጠቅሞ አል። ሦስቱም ማብራሪያዎች መኖር፣ ሥርና መሠረት በሚሉት ሦስት ቃላት ውስጥ ይገኛሉ። «መኖር» የሚለው ቃል (እንደ ዶክተር ኬነት ዊስት አገላለጽ)፣ «ተረጋግቶ መቀመጥ፣ የቤተኛነት ስሜት» የሚል ፍች አለው። ክርስቶስ በኤፌሶን አማኞች ልብ ውስጥ እንዳለ የተረጋገጠ ነው። እንዲህ ባይሆን ኖሮ ጳውሎስ በ 1:1 ላይ «ቅዱሳን» ብሎ ባልጠራቸው ነበር። ጳውሎስ የሚጻልየው ሕዝቡ ከእግዚአብሔር ጋር የጠለቀ ግንኙነት እንዲኖራቸው ነው። ክርስቶስ በልባቸው ውስጥ ተረጋግቶ እንዲቀመጥ ይሻል። ይህም ግልብ (የላይ ላይ) ላይሆን እየጠለቀ የሚሄድ ኅብረት ነው።

የአብርሃም ሕይወት ለዚህ እውነት ግሩም ማብራሪያ ነው። እግዚአብሔር አብርሃምን በልጅ ለመባረክ ከሁለት መላእክት ጋር ወደ ድንኳኑ መጣ። ከአብርሃም ጋር እየተነጋገሩ ያቀረበላቸውን ምግብ በሉ። አብርሃም የእምነትና ታዛዥ ሰው በመሆኑ ቤተኛነት ተሰጣቸው። ነገር ግን ሦስቱ እንግዶች ሌላ ተግባር ነበራቸው። እግዚአብሔር ከተሞቹን ለማጥፋት ስለወሰነ የሰዶምን ኃጢአቶች መገምገም ነበረባቸው። አማኙ ሎጥ በሰዶም ከተማ ይኖር ስለነበር እግዚአብሔር በፍርዱ ከመምጣቱ በፊት ሊያስጠነቅቀው ፈለገ። ይህም ሆኖ

እግዚአብሔር ራሱ ወደ ሰዶም አልሄደም ነበር። ሁለቱን መላእክት ላካቸው (ዘፍ. 18-19)። ይኸውም እግዚአብሔር በአብርሃም ድንኳን ውስጥ የተሰማው ዓይነት ቤተኛነት በሎጥ ቤት ስላልተሰማው ነው።

«ሥር» የሚለው ቃል የዕዕዋቱን ዓለም እንድናስብ ያደርገናል። አንድ ተክል ምግብና ዕድሜ እንዲያገኝ ከተፈለገ ሥሩን ወደ መሬት መስደድ አለበት። አንድ ክርስቲያንም መንፈሳዊ ሥሩን በእግዚአብሔር ፍቅር ውስጥ መስደድ አለበት። መዝሙር 1:1-3 ለዚህ ቃል ፍጹም ተስማሚ አገላለጽ ሲሆን፤ ኤርምያስ 17:5-8 አላቡን ይበልጥ ያብራራዋል። አንድ ክርስቲያን ራሱን ሊጠይቅ ከሚገባቸው ጥያቄዎች አንዱ፤ «ምግቤንና ዕድሜዬን የማገኘው ከየት ነው?» የሚል ነው። በክርስትና ሕይወት ውስጥ ኃይል እንዲኖር ከተፈለገ ጥልቀት የግድ አስፈላጊ ነው። ሥሮቹ ወደ እግዚአብሔር ፍቅር ይበልጥ እየጠለቁ ሊሄዱ ይችላሉ።

«መሠረት» የሥነ-ሕንጻ ቃል ነው። ሕንጻው የሚያርፍበትን መሠረት ያመለክታል። በመጋቢነት ባገለገልኋቸው ሁለት አብያተ ክርስቲያናት፤ አዳዲስ ሕንጻዎችን የመሥራት ዕድል ነበረን። ሕንጻውን በምንገነባበት ወቅት ከመሬት ፈቅ የምንል አይመስልም ነበር። በሁለተኛው የሕንጻ ግንባታ ፕሮግራም መሬቱ ረግረግ በመሆኑ ለአፈር ምርመራ ብዙ ገንዘብ ማውጣት ነበረብን። ለረዥም ሳምንታት ሠራተኞቹ ከመሠረቱ ፈቀቅ አላሉም። አንድ ቀን በዚህ አሠራራቸው ሳትረመርም አርክቴክቱ፤ «ፓስተር፤ ለዚህ ሕንጻ እጅግ አስፈላጊው አካል መሠረቱ ነው። ወደ ውስጥ ጠልቀን ካልሄድን ወደ ላይ ከፍ እያለን ልንሄድ አንችልም» ሲል መለሰልኝ። ከዚያን ጊዜ ጀምሮ ለእኔ ትልቅ ስብከት ሆነኝ።

የሕይወት መከራዎች የልምምዳችንን ጥልቀት ይፈትናሉ። በአንድ ኮሌጅ ውስጥ የመኝታ ክፍል የሚጋሩ ተማሪዎች በአሳብ ባይስማሙ ሌላ ጓደኛ ይፈልጋሉ። በመሠረቱ ጓደኝነት ጊዜያዊ ነገር ነው። ነገር ግን እርስ በርሳቸው የሚዋደዱ ባልና ሚስት ባይስማሙ ችግሮቹን ለመፍታት በሚያደርጉት ጥረት ግንኙነታቸው እየጠለቀ ይሄዳል። በአንድ ተክል ላይ የሚነፍስ ነፋስ የሥሩን ጥንካሬ ገሃድ ያወጣል። ኢየሱስ ክርስቶስ ስለ ሁለት ቤተ ሠሪዎች የተናገረው ታሪክ አለ። ከእነዚህ ሁለቱ አንዱ መሠረቱን ጠልቆ አልቆፈረም ነበር (ማቴ. 7:24-29)። ጳውሎስ አማኞች ከክርስቶስ ጋር የጠለቀ ግንኙነት እንዲኖራቸው የጸለየው በጠንካራ ፈተናዎች ወቅት ለመቆም እንዲችሉ ነው።

ማለተዋል (3:18-19)። በቅጡ ለመረዳት የቻልነውን ነገር ገንዘባችን ለማድረግ የማንችልበት ጊዜ አለ። ጳውሎስን ያሳስበው

የእግዚአብሔርን ሰፊ ፍቅር የመረዳታችን ጉዳይ ነው። ጳውሎስ በአራት አቅጣጫዎች እንድንኖር ይፈልጋል። እግዚአብሔር ለአብርሃም ርስትን በሰጠው ጊዜ፡ «ተነሣ በምድር በርዝመትዋም በስፋትዋም ሂድ» ብሎታል (ዘፍጥ. 13:17)። አብርሃም በእምነት በመራመድ ርስቱን መያዝ ነበረበት። እኛ ግን ዛሬ ርስቱ በአራት አቅጣጫዎች ቀርቦልናል፤ ወርድ፣ ርዝመት፣ ጥልቀትና ቁመት። አራተኛው የእግዚአብሔር አቅጣጫ ፍቅር ነው!

ይሁንና እዚህ ላይ አንድ ውስጠ ወይራ አሳብ አለ። ጳውሎስ ከመታወቅ የሚያልፈውን የክርስቶስን ፍቅር በግል ደረጃ እንድናውቅ ይሻል። ሊለኩ ባይችሉም አቅጣጫዎች እንዳሉ ግን እንረዳለን። «ከመታወቅ የሚያልፈው የክርስቶስ ፍቅር» «ፍለጋ የሌለው የክርስቶስ ባለጠግነት» ከሚለው ጋር ይመሳሰላል (3:8)። ብልጽግናችን እጅግ ዘመናዊ በሆኑ ኮምፒውተሮች እንኳ ሊሰላ እስከማይችል ድረስ በክርስቶስ የተትረፈረፈ ሀብት አለን።

ክርስቲያን ለመንፈሳዊ ሕይወቴ የሚያስፈልጉኝ ነገሮች የሉም ብሎ ሊጨነቅ አይገባም። ለመንፈሳዊ ብርታትና ጥልቀት ቢጸልይ የእግዚአብሔርን ፍቅርና ጸጋ ባለጠግነቶች ሁሉ ከእጁ ሊያስገባ ይችላል። «ኃይልን በሚሰጠኝ በክርስቶስ ሁሉን እችላለሁ» (ፊልጵ. 4:13)። የዚህ ሁሉ ውጤት ምንድን ነው?

ሙላት (3:19)። ተፈጥሮ ባዶነትን ይጠላል ይባላል። ይህ አየር ወይም ውኃ በፍጥነት ወደ ባዶ ስፍራ የሚፈስበትን ምክንያት ሊያብራራ ይችላል። መለኮታዊ ባሕርይ ባዶነትን ይጠላል። እግዚአብሔር ሙላቱን እንድናገኝ ይሻል። «እስከ እግዚአብሔርም ፍጹም ሙላት ደርሳችሁ ትሞሉ ዘንድ» የሚለው ትርጉም ትክክለኛ ትርጉም ነው። የምንሞላው በመንፈስ ቅዱስ አማካይነት ሲሆን (5:18)፡ የሙላታችን መለኪያ ራሱ እግዚአብሔር ነው (4:11-16)። ክርስቲያኖች መንፈሳዊ ሕይወታቸውን ሲመረምሩ የተላላተ መለኪያ መጠቀማቸው አላዛኝ ነገር ነው። ሕይወታችንን በደክሙ ክርስቲያኖች እንለካና፡ «ከእነርሱ እሻላለሁ!» ስንል በትምክህት እንናገራለን። ጳውሎስ መለኪያው ራሱ ክርስቶስ እንደሆነ በመግለጹ ስለማንኛውም ነገር ልንመካ እንደማንችል ያስረዳናል። በክርስቶስ ሙላት ልክ ስንደርስ ከልኩ ደርሰናል ማለት ነው።

በአንድ በኩል ክርስቲያኖች ገና ድሮ በክርስቶስ ሙሉ ሆነዋል (ቆላ. 2:9-10)። ከያዝነው ስፍራ አኳያ በእርሱ ምሉዓን ሆነናል፤ በተግባር ግን በእምነት በምንረዳው ጸጋ ብቻ ደስ እንሰኛለን። ለተግባራዊነት የሚያስፈልገው ሀብት በቦታው አለ። የሚያስፈልገን ነገር ቢኖር ሀብቱን በመቀበል ደስ መሰኘት ነው። ጳውሎስ ስለዚህ

ሙላት የሚለው ስላለው እዚያ ስንደርስ ተጨማሪ አስተያየቶችን እናቀርባለን (5:18-21)።

3. የማሳረጊያ ጸሎት (3:20-21)

ይህንን የጠለቀ መንፈሳዊ ልምምድ በአንክሮ ከገለጸ በኋላ ጳውሎስ ለጸሎቱ የሚስማማ ማሳረጊያ መስጠቱ አስገራሚ አይሆንም። በዚህ የማሳረጊያ ጸሎት ውስጥ ስለ ሥላሴ የቀረበውን አሳብ እናጤን። ጳውሎስ በእግዚአብሔር ወልድ ስለተገኘውና- በአማኞች ውስጥ በሚያድረው በእግዚአብሔር መንፈስ ቅዱስ ኃይል ለእግዚአብሔር አብ ጸልዮአል።

ምናልባትም ይህንን የማሳረጊያ ጸሎት ለመረዳት ከሁሉም የሚሻለው በአስተዋጽኦ መልክ መመልከቱ ይሆናል፡-

ለእርሱ

አብልጦ ሊያደርግ ለሚቻለው

ከሁሉ ይልቅ

ከምናስበው ሁሉ ይልቅ

ከምንለምነው ወይም ከምናስበው ሁሉ ይልቅ

ጳውሎስ በኢየሱስ ክርስቶስ አማካይነት የተገኘውን የእግዚአብሔርን ኃይል ታላቅነት ለመግለጽ የሚያግዙትን ቃላት ሁሉ ለመጠቀም የቆረጠ ይመስላል። ጳውሎስ የቀደሙትን ሁለት ምዕራፎች የደመደመው በክርስቶስ ስለተገኘው ታላቅ ድል እግዚአብሔርን በማመስገን ነበር። የክርስቶስ ኃይል እጅግ ታላቅ በመሆኑ ከሞት ተነሥቶ ወደ ሰማይ እንዳረገ ገልጾአል (1:19-23)። ኃይሉ እጅግ ታላቅ በመሆኑ አይሁድንና አሕዛብን እርስ በርሳቸውና ከእግዚአብሔር ጋር አስታርቆአል (2:19-22)። በዚህ አንቀጽ ግን ጳውሎስ ይህ እጅግ የተትረፈረፈ ኃይል የእኛ እንደሆነ ተናግሮአል! ይህም ከምናስበው ወይም ከምንጠይቀው የበለጠ ነው። በሌላ አገላለጽ፣ እንደ ክርስቶስ ፍቅር ሁሉ የክርስቶስ ኃይል ከሰብአዊ ግንዛቤ ወይም መለኪያ የመጠቀ ነው። እኔና አንተ በድል ለመመላለስና ለመዋጋት ከፈለግን ልንጠቀም የሚገባን ኃይል ይኸው ነው።

«ኃይል» የሚለው ቃል በ 3:7 ላይ እንደተመለከትነው «ዱናሚስ» ነው። «ሥራ» የሚለውም በ1:11 እና 19፤ 2:2፤3:7፤4:16 የተጠቀሰው «ኢነርጂያ» (ኢነርጂ) ነው። በባትሪ ውስጥ የሚገኘው ኃይል ጥቅም ላይ ካልዋለ ከንቱ ኃይል ነው። እንዲህ ዓይነቱ ኃይል ከምቹ ኃይል ብቻ ነው። የእግዚአብሔር ኃይል ግን በሕይወታችን ውስጥ ይሠራል። ይህ ኃይል በውስጥ ሰውነታችን ውስጥ ተግባሩን

ያከናውናል (3:16)። ፊልጵስፎስ 2:12-13 ከዚህ አላብ ጋር የሚመሳሰል ነው። የክርስቶስን የትንሣኤ ኃይል ወደ ሕይወታችን የሚያመጣው መንፈስ ቅዱስ ነው።

በአንድ ወቅት በቺካጎ አንድ አስፈላጊ ቀጠሮ ነበረኝና ወደዚያው ስሄድ መንገዱ ባለፈው ምሽት በጣለው ከባድ በረዶ ተመትቶ ነበር። መኪና ማቆሚያ ስላልነበረኝ መኪናዬ በቆመችበት በበረዶ ተዋጠች። ጠንካራ የበረዶ ግግር በፈረፋንንውና በፓራውልቱ ሥር ተጣብቆ ነበር። በረዶውን ከጠራጣሁና ካራገፍሁ በኋላ የመኪናዬን የነዳጅ ማጠራቀሚያ ከዳን ለመክፈት ቁልፉን ስሜን እንቢ አለኝ። ደጋግሜ ብሞክር አልሳካ አለኝ። የነዳጅ ጣቢያው ሠራተኛ መኪናዋን ጎንበስ ብሎ ሲመለከት ችግሩን አገኘው። ለካስ በረዶውን ለማንሣት ለሞክር የነዳጅ ማጠራቀሚያውን ከዳን ከባትሪው ጋር የሚያገናኘውን ሽቦ በጥፌው ኖሯል።

እንዲህ ዓይነቱ ሁኔታ በብዙ ክርስቲያኖች ላይ የሚደርስ ነው። የኃይል ምንጫቸውን ቆርጠዋል። አለማመን፣ ያልተናዘዘነው ኃጢአት፣ ግድየለሽ አኗኗር፣ ዓለማዊነት ኃይላችንን ሊመዘብርብን ይችላል። «ያለ እኔ ምንም ልታደርጉ አትችሉም» (ዮሐ. 15:5)።

እግዚአብሔር ኃይሉን ለእኛ የሚያካፍለን ለምንድን ነው? ለራሳችን ክብር የሚሆኑ ታላላቅ አብያተ ክርስቲያናትን እንድንገነባ ነው? አይደለም! «ለእርሱ በቤተ ክርስቲያን . . . ክብር ይሁን!» የእግዚአብሔር መንፈስ የተሰጠው የእግዚአብሔርን ልጅ ለማክበር ነው (ዮሐ. 16:14)። ቤተ ክርስቲያን በምድር ላይ ያለችው ለእግዚአብሔር ልጅ ክብር ነው። ዓላማችን ቤተ ክርስቲያኑን በማነጽ እግዚአብሔርን ማክበር ከሆነ እግዚአብሔር ኃይሉን ይሰጠናል። የእግዚአብሔር መንፈስ የቅንጦት ዕቃ ሳይሆን የግድ ሊኖረን የሚገባ ኃይል ነው።

የሚያስገርመው ግን ዛሬ በኃይሉ የምናከናውነው ተግባር ክርስቶስን በዘመናት ሁሉ የሚያስከብር መሆኑ ነው (3:21)። የቤተ ክርስቲያን ታላቅ አገልግሎት ገና ወደፊት የሚመጣ ነው። አሁን እዚህ የምናከናውነው ተግባር ክርስቶስን ለዘላለም ወደምናከብርበት ወደ ዘላለም ዘመናት እያዘጋጀን ነው።

እርሱ ሁሉን ማድረግ ይችላል፤ ከሁሉ የበለጠና የላቀ የተትረፈረፈ ነገር፤ ሊያደርግ ይችላል!

ልብህን ለመንፈስ ቅዱስ በመክፈትና ከጳውሎስ ጋር ለውስጣዊ ሰው ጥንካሬ . . . ለአዲስ የጠለቀ ፍቅር . . . ለመንፈሳዊ ግንዛቤ . . . እና ለመንፈሳዊ ሙላት . . . በመጸለይ መንፈሳዊ ባለጸግነት ከእጅህ አግባ።

«አትለምኑምና አትቀበሉም» (ያዕ. 4:2)።

እንግዲህ በጌታ እስር የሆንሁ እኔ በተጠራችሁበት መጠራታችሁ እንደሚገባ ትመላለሱ ዘንድ እለምናችኋለሁ፤ በትሕትና ሁሉና በየዋህነት በትዕግሥትም እርስ በርሳችሁ በፍቅር ታገሡ፤ በሰላም ማሰሪያ የመንፈስን አንድነት ለመጠበቅ ትጉ። በመጠራታችሁ በአንድ ተስፋ እንደ ተጠራችሁ አንድ አካልና አንድ መንፈስ አለ፤ አንድ ጌታ አንድ ሃይማኖት አንዲት ጥምቀት፤ ከሁሉ በላይ የሚሆን በሁሉም የሚሠራ በሁሉም የሚኖር አንድ አምላክ የሁሉም አባት አለ። ነገር ግን እንደ ክርስቶስ ስጦታ መጠን ለእያንዳንዳችን ጸጋ ተሰጠን። ስለዚህ፡- ወደ ላይ በወጣ ጊዜ ምርኮን ማረክ ለሰዎችም ስጦታን ሰጠ ይላል። ወደ ምድር ታችኛ ክፍል ደግሞ ወረደ ማለት ካልሆነ፤ ይህ ወጣ ማለትስ ምን ማለት ነው? ይህ የወረደው ሁሉን ይሞላ ዘንድ ከሰማያት ሁሉ በላይ የወጣው ደግሞ ያው ነው። እርሱም አንዳንዶቹ ሐዋርያት፤ ሌሎቹም ነቢያት፤ ሌሎቹም ወንጌልን ሰባኪዎች፤ ሌሎቹም እረኞችና አስተማሪዎች እንዲሆኑ ሰጠ፤ ሁላችን የእግዚአብሔርን ልጅ በማመንና በማወቅ ወደሚገኝ አንድነት፤ ሙሉ ሰውም ወደ መሆን፤ የክርስቶስም ሙላቱ ወደሚሆን ወደ ሙላቱ ልክ እስክንደርስ ድረስ፤ ቅዱሳን አገልግሎትን ለመሥራትና ለክርስቶስ አካል ሕንጻ ፍጹማን ይሆኑ ዘንድ። እንደ ስሕተት ሽንገላ ባለ ተንኮል በሰዎችም ማታለል ምክንያት በትምህርት ነፋስ ሁሉ እየተፍገመገምን ወዲያና ወዲህም እየተንሳፈፍን ሕፃናት መሆን ወደፊት አይገባንም፤ ነገር ግን እውነትን በፍቅር እየያዘን በነገር ሁሉ ወደ እርሱ ራስ ወደሚሆን ወደ ክርስቶስ እንደግኝ ከእርሱም የተነሣ አካል ሁሉ እያንዳንዱ ክፍል በልክ እንደሚሠራ፤ በተሰጠለት በጅማት ሁሉ እየተጋጠመና እየተያያዘ፤ ራሱን በፍቅር ለማነጽ አካሉን ያሳድጋል።

አብረን እንጓዝ

የጳውሎስ መልእክቶች ሁሉ አስተምህሮንና ዕለታዊ ኑሮን በውብ ሁኔታ ሚዛናዊ አድርገው ያቀርባሉ። የኤፌሶን መልእክት ለዚህ ፍጹም ምሳሌ ነው። የመጀመሪያዎቹ ሦስት ምዕራፎች በክርስቶስ ስላገኘው በረከት የሚናገረውን አስተምህሮ ሲያቀርቡ፣ የመጨረሻዎቹ ሦስት ምዕራፎች ደግሞ በክርስቶስ ስለተሰጡን ኃላፊነቶች ያስረዳሉ። በቀደመው ክፍል ውስጥ ቁልፉ አሳብ «በረከት» ሲሆን፣ በዚህ ክፍል ግን «መመላለስ» የሚለው ነው (4:1÷17፤ 5:2÷8÷15)። በእነዚህ ሦስት የመጨረሻ ምዕራፎች ውስጥ ጳውሎስ በአንድነት (4:1-16)፣ በንጽሕና (4:17÷5:17)፣ በስምምነትና (5:18-6:9) በድል (6:10-24) እንድንመላለስ መከሮናል።

ከታች የተመለከተው አስተዋጽኦ እንደሚያሳየው እነዚህ አራት የመመላለስ ገጽታዎች ጳውሎስ በመጀመሪያዎቹ ሦስት ምዕራፎች ውስጥ ካስተማራቸው ትምህርቶች ጋር ፍጹም ተመሳሳይ ናቸው።

ከፍሉን ጠለቅ ብለን ከመመልከታችን በፊት በቁጥር አንድ ላይ የሚገኙትን ሁለት ቃላት ማጤን ይኖርብናል፤ እነዚህም «እንግዲህ» እና «እለምናችኋለሁ» የሚሉት ናቸው። «እንግዲህ» የሚለው ቃል ጳውሎስ ምክሮቹን በመጀመሪያዎቹ ሦስት ምዕራፎች ላይ እንደመሠረተ የሚያስረዳ ነው (ሮሜ 12:1-2 ከዚህ አሳብ ጋር የሚሄድ ክፍል ነው)። የክርስትና ሕይወት በጭፍን አመለካከት ላይ የተመሠረተ አይደለም፤ የመጽሐፍ ቅዱስን አስተምህሮ በተረዳን መጠን መጽሐፍ ቅዱስ የሚለንን ነገር ለመታዘዝ ይቀለናል። ሰዎች፣ «ስለ መታዘዝ አስተምህሮ አትንገረኝ- ዝም ብዬ የክርስትና ሕይወቴን እንድኖር ተወኝ!» የሚሉ ከሆነ፣ መንፈስ ቅዱስ በአማኝ ሕይወት ውስጥ እንዴት እንደሚሠራ አለማወቃቸውን ያሳያሉ። «ትክክለኛውን ሕይወት እስከኖርህ ድረስ የምታምነው ነገር ምንም ለውጥ አያመጣም!» የሚለውም አሳብ ከዚህ የተለየ አይደለም። የምታምነው ነገር በሕይወትህ የሚያመጣው ለውጥ አለ፤ ምክንያቱም የምታምነው ነገር የምትኖረውን ሕይወት ይወስናል።

ባለጸግነታችን

መመላለሳችን

- የአካሉ ክፍል ለመሆን
ተጠራን (ምዕ. 1)

- በተጠራችሁበት መጠራት
እንደሚተባ ተመላለሱ- የአካሉ
አንድነት (4:1-16)

- ከሙታን ተነሣን (2:1-10)

- አሮጌውን ልብስ አውልቁ
(4:17-5:17)፥ በንጽሕና ተመላለሱ

- ታርቀናል (2:11-22)

- በስምምነት ተመላለሱ (5:18-6:9)

- ክርስቶስ በሰይጣን ላይ
ያቀናጀው ድል ምስጢር
ነው (ምዕ. 3)

- በድል አድራጊነት ተመላለሱ
(6:10-24)

«እለምናችኋለሁ» የሚለው ቃል እግዚአብሔር በፍቅሩ ለክብሩ እንድንኖር እንደሚያደፋፍረን ያመለክታል። ለብሉይ ኪዳን አይሁዶች እንደተናገረው፥ «ብትታዘዙኝ እባርካችኋለሁ» አላለም። ይልቁንም፥ «ቀደም ብዬ ባርኬሃለሁ፡- አሁን ለጸጋዬና ለፍቅሬ ምላሽ በመስጠት ታዘዘኝ» ብሎአል። ክርስቶስ በሚያስደንቅ መንገድ ለለጠራን በዚያ ጥሪ መመላለስ የእኛ ኃላፊነት ነው።

የእነዚህ አሥራ ስድስት ቁጥሮች ዐቢይ አሳብ አማኞች በክርስቶስ ያገኙትን አንድነት የሚገልጽ ነው። ይህም በመጀመሪያው ክፍል ለቀረበው ትምህርት ተገቢ ተዛምዶ ነው። እግዚአብሔር ቤተ መቅደስ እየሠራ ነው። አይሁድንና አሕዛብን በክርስቶስ ክራሱ ጋር አስታርቆአል። የአማኞች በክርስቶስ አንድ መሆን ቀደም ሲል የተገለጸ መንፈሳዊ እውነት ነው። ኃላፊነታችን እንግዲህ ያንን አንድነት መጠበቅ፥ መንከባከብና ማቆየት ነው። ይህንንም ለማድረግ አራት ዐበይት እውነቶችን ማወቅ ይኖርብናል።

1. የአንድነት ጸጋ (4:1-3)

አንድነት ሲባል አንድ ዓይነት ወይም ወጥነት ማለት አይደለም። አንድነት ከውስጥ የሚመጣ መንፈሳዊ ጸጋ ሲሆን፥ አንድ ዓይነት የውጫዊ ውጥረት ውጤት ነው። ጳውሎስ ክርስቲያናዊ አንድነትን ለመግለጽ የሰውን የአካል ክፍሎች ምሳሌ አድርጎ ተጠቅሞአል (1ኛ ቆሮ. 12)። በዚህም ክፍል ተመሳሳይ ምሳሌ አቅርቦአል (ቁ. 13-16)። እያንዳንዱ የሰውነት ክፍል ከሌሎች ቢለይም ሁሉም አንድን አካል በመመሥረት አብረው ይሠራሉ።

የመንፈስ አንድነት ለመጠበቅ ከተፈለገ ለዚህ አስፈላጊ የሆኑ ክርስቲያናዊ ጸጋዎች ሊኖሩን ያሻል። በዚህ ክፍል ሰባት ክርስቲያናዊ ጸጋዎች ተዘርዝረዋል። የመጀመሪያው ትሕትና ወይም ራስን ዝቅ ማድረግ ነው። አንድ ሰው እንዳለው፥ «ትሕትና፥ እንዳለህ ባወቅህ ወቅት የምታጣው ጸጋ ነው» ሲል ተናግሮአል። ትሕትና ክርስቶስን ማስቀደም፥ ሌሎችን ማስከተልና ራስን ከመጨረሻው ረድፍ ማስቀመጥ ማለት ነው። ይህም ራስን ማወቅ፥ ራስን መቀበልና ለእግዚአብሔር ክብር ራስን መሆን ነው። ራስህንና ሰጦታዎችህን ስለተቀበልህ እግዚአብሔር አይኮንንህም (ሮሜ 12:3)። ራሳችንን ከሚገባን በላይ ወይም ከሚገባን በታች እንድንመለከት አይፈለግም።

ትሕትና ማለት አቅመ ቢስነት አይደለም። ሙሴ ትሑት ሰው ነበር (ዘኁ. 12:3)፤ ነገር ግን ታላቅ ኃይል ነበረው። ኢየሱስ ክርስቶስ የዋህና በልቡ ትሑት ነበር (ማቴ. 11:29)፤ ይሁን እንጂ፥ ገንዘብ ለዋጮችን ክቤተ መቅደስ አባርሮአል። በግሪክ ቋንቋ ይህ ቃል በሽታን ለሚያስታግሥ መድኃኒት፥ ለተገራ ፈረስና ለሰለስ ብሎ ለሚነፍስ አየር መግለጫነት ያገለግላል። በእያንዳንዱ ሁኔታ ውስጥ ከቁጥጥር ሥር የዋለ ኃይል እንዳለ እንመለከታለን።

ከትሕትና ጋር ተያይዞ የተጠቀሰው ትዕግሥት ነው። አስቸጋሪ ሁኔታዎችን ለማስወገድ ከመሞከር ይልቅ ሁኔታውን በትዕግሥት መቀበል ማለት ነው። ትዕግሥት ያለ ፍቅር ተግባራዊ ሊሆን አይችልም። «ፍቅር ይታገሣል፤ ቸርነትንም ያደርጋል» (1ኛ ቆሮ. 13:14)። የመንፈስ አንድነት (ኤፌ. 4:3) በመንፈስ የመመላለስ ውጤት በመሆኑ (ገላ. 5:16)፥ ጳውሎስ ከመንፈስ ፍሬ አንዳንዶቹን እየጠቀሰ ነበር (ገላ. 5:22-23)።

ለመንፈስ አንድነት አስተዋጽኦ የሚያበረክተው ሌላው ጸጋ ትጋት ነው። የቃሉ ቀጥተኛ ፍቺ «የመንፈስን አንድነት ለመጠበቅ ወይም ለማጽናት መጓጓት» የሚል ነው። በአንድ ወቅት አንድ በልምዱ የበሰለ አማኝ በቅርቡ ለተጋቡት ባልና ሚስት፥ «በትዳር ሕይወታችሁ ለመደሰት ተግታችሁ መጣር አለባችሁ» ሲል ሰምቻለሁ። በዚህ ስፍራ የተጠቀሰው ግሥ አንድነትን ለመጠበቅ ዘወትር መትጋት እንዳለብን የሚያመለክት ነው። ሁኔታው ከሁሉም የተሻለ እንደሆነ በምናስብበት ጊዜ ሰይጣን ሊያበላሸው ይችላል። የቤት፥ የሰንበት ትምህርት ቤት ወይም የቤተ ክርስቲያን መንፈሳዊ አንድነት የእያንዳንዱ ተላታፊ ኃላፊነት ሲሆን፥ ይህም ማብቂያ የሌለው ተግባር ነው።

የመጨረሻው ጸጋ «ሰላም» ነው። «የሰላም ማሰሪያ» በአዲስ ኪዳን ውስጥ ጦርነትና ሰላም የተያዘበትን ከሁሉም የበለጠ ግልጽ መንገድ

ለማጤን ያዕቆብ 3:13-4-10ን ማንበብ መልካም ነው። ለውጫዊ ጦርነት ምክንያቱ ውስጣዊ ጦርነት ነው። አንድ አማኝ ከእግዚአብሔር ጋር ካልተስማማ ከሌሎች አማኞችም ጋር መስማማት አይችልም። የእግዚአብሔር ሰላም ልባችንን ሲገዛ አንድነት ይኖራል (ቆላ. 3:15)።

2. የአንድነት መሠረት (4:4-6)

ዛሬ ብዙ ሰዎች መጽሐፍ ቅዱሳዊ ባልሆነ መንገድ ክርስቲያኖችን ለማስማማት ይሞክራሉ። ለምሳሌ፡ «እኛ ስለ ፍቅር እንጂ ስለ አስተምህሮ ግድ የለንም። እስኪ አስተምህሮዎቻችንን ወደ ጎን ትተን እርስ በርሳችን እንዋደድ!» ይላሉ። ጳውሎስ ግን በመጀመሪያዎቹ ሦስት ምዕራፎች ውስጥ ስለ መንፈሳዊ አንድነት አልተናገረም፤ የአስተምህሮውን መሠረት እስኪጥል ድረስ መጠበቅ ነበረበት። ክርስቲያኖች ሁሉ በአነስተኛ ክርስቲያናዊ አስተምህሮዎች ላይ ባይስማሙም መሠረታዊ በሆኑ እውነቶች ላይ ግን ይስማማሉ። ከመጽሐፍ ቅዱስ ውጭ በማንኛውም ነገር ላይ የተመሠረተ አንድነት ጽኑ መሠረት ሊኖረው አይችልም። ጳውሎስ በዚህ ስፍራ እውነተኛ ክርስቲያኖችን ሁሉ ሊያስተላልፍ የሚችሉ ሰባት ነጥቦችን ዘርዘሮአል።

አንድ አካል - ይህ እያንዳንዱ አማኝ ዳግም ሲወለድ በመንፈስ ቅዱስ አማካይነት የክርስቶስ አካል የሚሆንበት ነው (1ኛ ቆሮ. 12:12-31)። አንድ አካል እግዚአብሔር በዓለም ዙሪያ ለመሠረታቸው በርካታ አጥቢያ አካላት ምሳሌ ነው። አንድ ሰው የአንዱ አካል አባል መሆኑ የአጥቢያ አካል አባል እንዳይሆን ምክንያት ሊሆነው አይችልም። መንፈሳዊ ስጦታዎቹን ተግባራዊ የሚያደርገውና የሌሎችን ዕድገት ለማገዝ የሚሠራው እዚህ ነው።

አንድ መንፈስ - አንዱ መንፈስ ቅዱስ በሁሉም አማኞች ውስጥ ስለሚያድር በጌታ አንዳችን የሌላው ነን። መንፈስ ቅዱስ ለክርስቲያናዊ አኗኗራችን አስፈላጊ በመሆኑ በኤፌሶን መልእክት ውስጥ ቢያንስ አሥራ ሁለት ጊዜ ተጠቅሶአል።

በአንድ ተስፋ እንደተጠራችሁ - ይህ ጌታ ቤተ ክርስቲያኑን ወደ መንግሥተ ሰማያት ለመውሰድ የሚመጣበትን ሁኔታ ያመለክታል። በውስጣችን ያለው መንፈስ ቅዱስ የዚህ ታላቅ የተስፋ ቃል ማረጋገጫ ነው (1:13-14)። ጳውሎስ በዚህ ስፍራ የአንድን አካል ሕልውና የሚገነዘብ፤ በመንፈስ የሚመላለስና የጌታን ምጽአት የሚጠባበቅ አማኝ የሰላም እንጂ የሁከት መልእክተኛ ሊሆን እንደማይችል ገልጾአል።

አንድ ጌታ - ይህ ስለ እኛ የሞተው፤ ስለ እኛ የሚኖረውና አንድ ቀን ስለ እኛ የሚመጣው ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ ነው። ሁለት አማኞች አንዱን ጌታ እናምናለን እያሉ በአንድነት ለመጓዝ አለመቻላቸው ለማመን የሚያስቸግር ነገር ነው። የሕንድ መንፈሳዊ መሪ ለነበሩት ጋንዲ፤ «በሕንድ አገር ክርስትና እንዳይስፋፋ እንቅፋት የሆነው ችግር ምንድን ነው?» የሚል ጥያቄ ቀርቦላቸው ነበር። የጋንዲ መልስ «ክርስቲያኖች» የሚል ነበር። የክርስቶስን ጌትነት መቀበሉ በእግዚአብሔር ሕዝብ መካከል ለሚኖር አንድነት ወሳኝ እርምጃ ነው።

አንድ እምነት - ክርስቶስ በቤተ ክርስቲያን ውስጥ ያስቀመጠው አንድ እውነት አለ፤ ያም እውነት እምነት ነው። ይሁዳ «ለቅዱሳን አንድ ጊዜ የተሰጠው እምነት» ሲል ጽፎአል (ቁ. 3- በ1980 ዓ.ም ትርጉም)። የጥንት ክርስቲያኖች ያስተማሩትን፤ የጠበቁትንና ለሌሎች ያስተላለፉትን መሠረታዊ አስተምህሮ ለይተው አውቀዋል (2ኛ ጢሞ. 2:2)። ክርስቲያኖች በአንዳንድ የአተረጓጎምና የአኗኗር ጉዳዮች ላይ ሊለያዩ ቢችሉም በእምነት ይስማማሉ። ከእምነት ማፈንገጥ ማለት በክርስቶስ አካል ውስጥ ክፍፍል መፍጠር ነው።

አንዲት ጥምቀት - ጳውሎስ እየገለጸ ያለው ስለ አንድ አካል ስለሆነ ይህ «አንዲት ጥምቀት» የተባለው የመንፈስ ቅዱስን ጥምቀት የሚያመለክት ይሆናል። ይህም ኃጢአተኛው በክርስቶስ አምኖ ደኅንነት በሚቀበልበት ጊዜ መንፈስ ቅዱስ የክርስቶስ አካል ክፍል የሚያደርግበት ነው (1ኛ ቆሮ. 12:13)። ይህ ከደኅንነት በኋላ የሚከሰት ወይም አማኝ የሚሻውና የሚጸልይበት ጉዳይ አይደለም። መጽሐፍ ቅዱስ በመንፈስ ቅዱስ እንድንሞላ እንጂ (ኤፌ. 5:8)፤ በመንፈስ ቅዱስ እንድንጠመቅ ያዘዘበት ክፍል የለም፤ በዳንን ጊዜ በመንፈስ ቅዱስ ተጠምቀናልና። አንዱን አካል በተመለከተ አንድ ጥምቀት ማለትም የመንፈስ ቅዱስ ጥምቀት ብቻ አለ። ነገር ግን የአጥቢያ አማኞችን በተመለከተ ሁለት ጥምቀቶች አሉ - የመንፈስ ቅዱስ ጥምቀትና የውኃ ጥምቀት።

አንድ አምላክና የሁሉም አባት - ጳውሎስ እግዚአብሔርን እንደ አባት ለመግለጽ ይፈልጋል (1:3፤17፤2፤18፤3፤14፤5፤20)። እግዚአብሔር ከሁሉም በላይ ሆኖ በሁሉም አማካይነት በሁሉም ውስጥ የሚሠራ በመሆኑ አማኞች በእግዚአብሔር ቤተሰብ ውስጥ አንድ ሆነው ታይቷል። በአንድ ቤተሰብ ውስጥ የምንገኝ፤ አንዱን አባት የምናፈቅርና የምናገለግል ልጆች በመሆናችን በአንድነት ለመመላለስ ልንቸገር አይገባም። ልክ እንደ ምድራዊ ቤተሰብ፤ በቤተሰብ ውስጥ የፍቅርን አንድነት ለማኖር የተለያዩ አባላት ለመስጠትና ለመውሰድ

ፈቃደኞች ሊሆኑ ይገባል። የእግዚአብሔርም ሰማያዊ ቤተሰብ ይህንን ማድረግ አለበት። «አባታችን ሆይ» የሚለው ጸሎት የሚጀምረው በ«አባታችን» እንጂ «አባቱ» አይደለም።

ጳውሎስ ክርስቲያኖች ሐሰተኛ አስተምህሮ በመከተል የመንፈስን አንድነት እንዳያበላሹ በሚገባ መክሯል (ሮሜ 16:17-20)። ሐዋርያው ዮሐንስም ይህንን ማስጠንቀቂያ አስተጋብቶአል (2ኛ ዮሐ. 6-11)። የእግዚአብሔር ጥበብ መጀመሪያ ንጽሕና ከዚያ ሰላም የሚል በመሆኑ (ያዕ. 3:17)፥ አንዲት አጥቢያ ቤተ ክርስቲያን በተፈለገው ዋጋ ሰላምን ልትከተል አትችልም። ጤናማ እምነት ይዘው ጤናማ የፍቅር ሕይወት የሌላቸው አብያተ ክርስቲያናት ሰላሉ የአስተምህሮ ንጽሕና በራሱ መንፈሳዊ አንድነትን አያመጣም። ጳውሎስ «እውነትን በፍቅር እንናገር» በማለት ሁለቱን ያዋሐደው ለዚህ ነው (ኤፌ. 4:15)።

3. ስጦታዎች ለአንድነት (4:7-11)

ጳውሎስ ሁሉም ክርስቲያኖች በጋራ ካሉዋቸው ነገሮች በመነሣት - ወደሚለያዩባቸው ነገሮች ያመራል። በመንፈስ አንድነት ውስጥ የሚገኙትን ልዩነቶችና ግለሰባዊነቶች ያብራራል። እግዚአብሔር ለእያንዳንዱ አማኝ ቢያንስ አንድ መንፈሳዊ ስጦታ ሰጥቷል (1ኛ ቆሮ. 12:1-12)። ይህም ስጦታ የክርስቶስን አካል አንድ ለማድረግና ለማነጽ ሊያገለግል ይገባል። እዚህ ላይ በመንፈሳዊ ስጦታዎችና በተፈጥሮአዊ ችሎታዎች መካከል ያለውን ልዩነት መገንዘብ አለብን። በዚህ ዓለም ስንወለድ እግዚአብሔር የተወሰኑ ተፈጥሮአዊ ስጦታዎችን ሰጥቶናል። ይህም ሜካኒክ፥ የኪነ ጥበብ ሰው፥ አትሌት ወይም ከያኒ መሆን ሊሆን ይችላል። በዚህ ረገድ አንዳንድ ሰዎች ከሌሎች የላቁ ቀልጣፋዎች፥ ወይም ጠንካሮች፥ ወይም ችሎታ ያላቸው በመሆናቸው ሁሉም ሰው እኩል አይደለም። በመንፈሳዊ ዓለም ግን ምንም ዓይነት ተፈጥሮአዊ ችሎታ ቢኖረውም ባይኖረውም እያንዳንዱ አማኝ ቢያንስ አንድ መንፈሳዊ ስጦታ አለው። መንፈሳዊ ስጦታ ክርስቶስ እንዲከብርና አማኞች እንዲታነጹ እግዚአብሔርንና ሌሎች ክርስቲያኖችን የማገልገል ብቃት ነው።

አንድ አማኝ ስጦታዎቹን ለይቶ ሊያውቅና ሊያሳድግ የሚችለው እንዴት ነው? በአጥቢያ ቤተ ክርስቲያን ከሌሎች አማኞች ጋር ኅብረት በማድረግ ነው። ስጦታዎች የመጫወቻ አሻንጉሊቶች ሳይሆኑ የማነጫ መሣሪያዎች ናቸው። በፍቅር ካልተገለገልንባቸው በቆሮንቶስ ቤተ ክርስቲያን እንደሆነው የመዋጊያ መሣሪያዎች ይሆናሉ (1ኛ ቆሮ. 12-14)። ክርስቲያኖች የአንድ አካል ክፍሎች በመሆናቸው ተነጣጥለው ሊኖሩ አይገባም።

ክርስቶስ በመንፈስ ቅዱስ አማካይነት እነዚህን ስጦታዎች እንደሚሰጥ ጳውሎስ አስተምሮአል (ኤፌ. 4:8-10)። ለዘላለም ድል በመንሣት ወደ ሰማይ አርጎአል። እዚህ ላይ የሚታየው ምርኮኞቹን የሚመራና ከተከታዮቹ ጋር ምርኮውን የሚካፈል የድል አድራጊ ወታደር አዛዥ ምስል ነው። ምርኮኞቹ በዚህ ጊዜ ጠላቶቹ ሳይሆኑ የራሱ ናቸው። በአንድ ወቅት የኃጢአትና የሰይጣን ምርኮኞች የነበሩ ሰዎች የክርስቶስ ምርኮኞች ሆነዋል። ሞትም እንኳ የተሸነፈ ጠላት ነው! ክርስቶስ ወደ ምድር ሲመጣ ከፍተኛ ውርደት ተቀብሎአል (ፊልጵ. 2:5-11)፤ ወደ ሰማይ ባረገ ጊዜ ግን ከሁሉም የላቀ ክብር አግኝቶአል። ጳውሎስ ዳዊት የጻፈውን የድል መዝሙር ከኢየሱስ ክርስቶስ ጋር ያዛምደዋል [መዝ. (68):18]።

በአዲስ ኪዳን ውስጥ መንፈሳዊ ስጦታዎች በሦስት ክፍሎች ተዘርዝረዋል - 1ኛ ቆሮንቶስ 12:4-11፤ 27-31፤ ሮሜ 12:3-8፤ እና ኤፌሶን 4:11። እነዚህ ስጦታዎች አንድ ዓይነት ባለመሆናቸው ጳውሎስ ምናልባት በቤተ ክርስቲያን ውስጥ የሚገኙትን ስጦታዎች ዘርዝሮ አልጨረሰም ይሆናል። ጳውሎስ አንዳንድ ስጦታዎች ከሌሎች በላይ መሆናቸውን ተናግሮአል (1ኛ ቆሮ. 14:5፤ 39)። በዚህ ክፍል ጳውሎስ አራት ስጦታዎችን ገልጾአል።

ሐዋርያት- ቃሉ «ለአንድ ተልዕኮ የተላከ» የሚል ፍች አለው። ኢየሱስ ብዙ ደቀ መዛሙርት ቢኖሩትም አሥራ ሁለት ሐዋርያትን መርጦአል (ማቴ. 10:1-4)። ደቀ መዝሙር ተከታይ ወይም ተማሪ ሲሆን፤ ሐዋርያ ግን «መለኮታዊ ሹመት የተሰጠው ወኪል» ነው። ሐዋርያት የክርስቶስ ትንሣኤ ምስክር እንዲሆኑና (የሐዋ. 1:15-22) ከሞት የተነሣውን ክርስቶስን በአካል እንዲያዩ ዕድል ተሰጥቷቸዋል (1ኛ ቆሮ. 9:1-2)። በአዲስ ኪዳን አባባል መሠረት ዛሬ ሐዋርያት የሉም። እነዚህ ሰዎች በቤተ ክርስቲያን መሠረት በመጣል የረዱ ናቸው - «በሐዋርያትና በነቢያት መሠረት ላይ ታንጾችኋል» (ኤፌ. 2:20) መሠረቱ አንድ ጊዜ ከተጣለ በኋላ አስፈላጊነታቸው አብቅቶአል። እግዚአብሔር አገልግሎታቸውን በልዩ ተአምራት አጽንቶላቸዋል (ዕብ. 2:1-4)፤ ስለዚህ ዛሬ እነዚህ ተአምራት የግድ መፈለግ አይኖርብንም። ሰፊ ባለው መልክ ግን አማኞች ሁሉ ሐዋርያዊ አገልግሎት አላቸው። «አብ እንደላከኝ እኔ ደግሞ እልካችኋለሁ» (ዮሐ. 20:21)። ነገር ግን «ሐዋርያት ነን» ማለቱ መጽሐፍ ቅዱሳዊ አይደለም።

ነቢያት - አብዛኛውን ጊዜ ነቢያትን የወደፊቱን ነገር ተንባዮች አድርገን እንመለከታቸዋለን፤ ይህ ግን ቀዳሚ ሥራቸው አይደለም። የአዲስ ኪዳን ነቢይ የእግዚአብሔርን ቃል የሚያስተምር አገልጋይ ነበር

(የሐዋ. 11:28፤ ኤፌ. 3:5)። በአዲስ ኪዳን ዘመን አዲስ ኪዳን ተጽፎ ስላላለቀ አማኞች መጽሐፍ ቅዱስ አልነበራቸውም። እነዚህ አጥቢያ ማኅበረ ምእመናን የእግዚአብሔርን ፈቃድ የሚያውቁት እንዴት ነበር? መንፈስ ቅዱስ የትንቢት ስጦታ ላላቸው ሰዎች የእግዚአብሔርን እውነት ያካፍል ነበር። ጳውሎስ የነቢይነት ስጦታ ምሥጢራትንና እውቀትን ሁሉ ማለትም መንፈሳዊ እውነቶችን መረዳት እንደሆነ ተናግሮአል (1ኛ ቆሮ. 13:2)። የትንቢት ዓላማ ማነጽ፣ ማበረታታትና ማጽናናት ነው (1ኛ ቆሮ. 14:3 ቀጥተኛ ትርጉም)። ዛሬ ክርስቲያኖች መንፈሳዊ እውቀት የሚያገኙት በቀጥታ ከመንፈስ ቅዱስ ላይሆን በመንፈስ ቅዱስ አማካይነት ከቃሉ ትምህርት ነው። ነቢያት ከሐዋርያት ጋር በጥንቷ ቤተ ክርስቲያን ውስጥ መሠረት የመጣል አገልግሎት እንደነበራቸው የሚታወቅ ነው። ዛሬ ግን መሠረቱን የመጣል አገልግሎት ስለተጠናቀቀ አስፈላጊዎች አይደሉም (ኤፌ. 2:20)።

ወንጌላውያን - «ወንጌልን ሰባኪዎች»። እነዚህ ሰዎች ወንጌሉን ሰብከው ኃጢአተኞችን ለማዳን ከቦታ ቦታ ይዘዋወራሉ (የሐዋ. 8:26-40፤ 21:28)። አገልጋዮች ሁሉ የወንጌል ሰባኪነትን ሥራ ሊያከናውኑ ይገባል፤ ይህ ማለት ግን ሁሉም አገልጋዮች ወንጌላውያን ናቸው ማለት አይደለም (2ኛ ጢሞ. 4:5)። ወንጌላውያን የጠፋትን ወደ ክርስቶስ በመመለስ ሐዋርያትና ነቢያት በጣሉት መሠረት ላይ ያንጸሉ። በጥንቷ ቤተ ክርስቲያን ውስጥ እያንዳንዱ አማኝ መስካሪ እንደነበረ ስንመለከት (የሐዋ. 2:41-47፤ 11:19-21)፣ እኛም መመስከር እንዳለብን እንረዳለን። ነገር ግን ዛሬም የወንጌላዊነት ስጦታ ያላቸው ሰዎች አሉ። አንድ አማኝ የዚህ ስጦታ ባለቤት አለመሆኑ ለጠፋት ነፍሳት ከማሰብ ወይም ከመመስከር ሊቃቅበው አይችልም።

እረኞች (መጋቢያን) እና አስተማሪዎች - እዚህ ላይ «ሌሎቹ» የሚለው ቃል አለመደገሙ ሁለት አገልግሎቶች ያሉት አንድ ኃላፊነት እንዳለ ያመለክታል። እረኝነት ወይም መጋቢነት አጥቢያ ቤተ ክርስቲያን የበጎች መንጋ እንደሆነች በማሳየት (የሐዋ. 20:28)፣ መንጋውን የመመገብና የመምራት ኃላፊነት እንዳለበት ያመለክታል (1ኛ ጴጥ. 5:1-4- «ሽማግሌ» የሚለው የእረኛ ሌላው ስም ነው)። ይህንንም የሚያደርገው የእግዚአብሔርን ቃል በመመገብ ነው። በጎቹ የሚመሩትና ሥርዓቱን የሚይዙት በቃሉ አማካይነት ነው። ቃለ እግዚአብሔር የአጥቢያ ቤተ ክርስቲያንን መጠበቂያና መንከባከቢያ ስለሆነ የትኛውም ዓይነት ማዝናኛ፣ መልካም ኅብረት ወይም ሌላ ሃይማኖታዊ ሥርዓት መተኪያ ስፍራውን ሊወስድ አይችልም።

4. የአንድነት ዕድገት (4:12-16)

ጳውሎስ በዚህ ክፍል ቤተ ክርስቲያን በሁለት ደረጃዎች ከፍሎ እየተመለከተ ነው። ከእውነተኛ አማኞች የተገነባው የክርስቶስ አካል መንፈሳዊ ብስለትን ለማግኘትና እስከ ክርስቶስ ፍጹም ሙሉት ለመድረስ ቀስ በቀስ ሲያድግ ተመለከተ። እንዲሁም በአንድ አጥቢያ ቤተ ክርስቲያን ውስጥ የሚገኙ አማኞች አንዱ ሌላውን በማገልገልና አብሮ በማደግ መንፈሳዊ አንድነትን ሲቀዳጁ ተመለከተ።

አንድ በፍሪሳንስነት የሚያገለግል ወንጌላዊ፣ ወዳጆ ወደሆነው ፓስተር በመሄድ የገንዘብ እርዳታ ጠየቀው። ወዳጆም «ከየትኛው ቡድን ጋር ነው የምታገለግለው?» ሲል ጠየቀው።

ሰውየውም «የማትታየው ቤተ ክርስቲያን አባል ነኝ» ሲል መለሰ። ከዚያም ወዳጆ እንዲህ ሲል ጠየቀው «የትኛው ቤተ ክርስቲያን አባል ነህ?»

አሁንም፡ «የማትታየው ቤተ ክርስቲያን አባል ነኝ!» ሲል መለሰ።

ወዳጆ ግራ ስለተጋባ «ይህች የማትታየው ቤተ ክርስቲያን የምትሰባሰበው መቼ ነው? ፓስተርዋስ ማን ነው?» ሲል ጠየቀው።

ከዚያም ወንጌላዊው «የአንተ ቤተ ክርስቲያን እውነተኛ ቤተ ክርስቲያን አይደለችም። እኔ የማትታየው ቤተ ክርስቲያን አባል ነኝ! ሲል ተናገረ።

«እንግዲያው የማትታይ ቤተ ክርስቲያንህን ለመደጎም ይኸውልህ የማይታይ ገንዘብ!» አለ ፓስተሩ ወዳጅ።

ፓስተሩ የአንዱን አካል ህልውና መከዳ አልነበረም። ይልቁንም «የማትታየው ቤተ ክርስቲያን» (ይህ ሐረግ መጽሐፍ ቅዱስ ውስጥ አይገኝም) በምትታየው ቤተ ክርስቲያን እንደምታገለግል ለማሳየት በመፈለግ ነው።

ስጦታ ያላቸው መሪዎች «ቅዱሳን የክርስቶስን አካል ለማነጽ ወደሚችሉበት የአገልግሎት ተግባር የማሳደግ» ኃላፊነት አለባቸው። ቅዱሳን ይህንን ተግባር ለማከናወን ለመጋቢው አይከፍሉትም። እርሱ በቃሉ አማካይነት ተግባሩን ያከናውኑ ዘንድ ሊያስታጥቃቸው መሪነቱን ይከተሉታል (2ኛ ጢሞ. 3:13-17)። የቤተ ክርስቲያን ምእመናን የሚያድጉት ቃሉን በመመገብና አንዱ ሌላውን በማገልገል ነው። የመንፈሳዊ ዕድገት የመጀመሪያው ምልክት ክርስቶስን መምሰል ነው።

ሁለተኛው ምልክት ጽናት ነው። የበሰለ ክርስቲያን በሚያየው ሃይማኖታዊ ሥርዓት ሁሉ አይፍገመገምም። የእግዚአብሔርን ልጆች ለማለርና ወደ ሐሰተኛ ትምህርት ለመከተት የሚሹ ሃይማኖታዊ ጥሪዎች አሉ። የበሰለ ክርስቲያን ግን የሐሰት ትምህርትን በመለየት

ይጠነቃቃል። መናፍቃን ኃጢአተኞችን ወደ ደኅንነት ለመመለስ አይሞክሩም። በችጋር ለሚሠቃየው ሰው የሚያቀብሉት መልካም ዜና ስለሌላቸው ድሆች በሚበዙባቸው አካባቢዎች የነፍስ አድን ተልዕኮዎችን አያካሂዱም። ከዚህ ይልቅ ሐሰተኛ አስተማሪዎች ያልበሰሉ ክርስቲያኖችን ለማጥመድ ይጥራሉ። በዚህም ምክንያት የሐሰተኛ አስተማሪዎች አባላት የሚመጡት ብዙውን ጊዜ ለሕዝባቸው የእግዚአብሔርን ቃል ከማይመግቡ አብያተ ክርስቲያናት ነው።

ሦስተኛው የብስለት ምልክት በፍቅር የሚነገር እውነት ነው። «እውነትን በፍቅር እየያዝን» (4:15)። «ፍቅር የሌለው እውነት ጭካኔ ሲሆን፤ እውነት የሌለው ፍቅር ግብዝነት ነው» የሚለው አባባል ትክክል ነው። ትናንሽ ልጆች እውነትን ከፍቅር ጋር ማጣመር ይቸግራቸዋል። አንድን ሰው ከወደዱና እውነቱ የሚጎዳው ከመሰላቸው እውነቱን ባይሰማው የሚሻል ይመስላቸዋል። ከክርስቲያን ወገኖች ጋር እውነትን በፍቅር ለመካፈል መቻላችን የብስለት ምልክት ነው። «የወዳጅ ማቁሰል የታመነ ነው፤ የጠላት መላም ግን የበዛ ነው» (ምላሌ 27:6)።

የመጨረሻው የብስለት ምልክት ትብብር ነው (ቁ. 16)። የአንድ አካልና የአጥቢያ አካል ክፍሎች እንደ መሆናችን፤ አንዳችን የሌላው ነን፤ አንዳችን ሌላውን የምንጠቅም ነን፤ አንዳችን ሌላውን የምንፈልግ ነን። እያንዳንዱ አማኝ ምንም የማይጠቅም ቢመስልም ለሌሎች አማኞች የሚያበረክተው አገልግሎት አለው። አካሉ የሚያድገው እያንዳንዱ አማኝ ሲያድግ ነው፤ እያንዳንዱ አማኝ የሚያድገው ደግሞ ቃሉን ሲመገብና ከሌሎች አማኞች ጋር ሲያገለግል ነው። አሁንም በፍቅር ላይ የተሰጠውን አጽንኦት አጢን- «እርስ በርሳችሁ በፍቅር ታገሡ» (4:2)፤ «እውነትን በፍቅር እየያዝን» (4:15)፤ «ራሱን በፍቅር ለማነጽ» (4:16)። ፍቅር በክርስቶስ አካል ውስጥ ትልቅ ስፍራ አለው። ለብቻቸው የተተዉና ችላ የተባሉ ሕፃናት በአግባቡ እንደማያድጉና ለበሽታ እንደሚጋለጡ፤ የፍቅር እንክብካቤ የተደረገላቸው ግን ተገቢውን ዕድገትና ጥንካሬ እንደሚቀዳጁ ጥናቶች ይጠቁማሉ። የእግዚአብሔርም ልጆች ሁኔታ እንዲሁ ነው። ለብቻው ተነጥሎ የሚኖር ክርስቲያን ሌሎችን ሊያገለግል አይችልም። እንግዲህ፤ መንፈሳዊ አንድነት እኛ የምንፈጥረው ነገር አይደለም። ይልቁንም በክርስቶስ ያገኘነው፤ ልንጠብቀውና ልንከባከበው የሚገባ ነገር ነው። እውነት አንድ ያደርጋል፤ ውሸት ግን ይለያያል፤ ፍቅር አንድ ያደርጋል፤ ራስ ወዳድነት ግን ይለያያል። ስለዚህ «እውነትን በፍቅር እየያዝን» አንዳችን ሌላውን እናሠልጥን፤ አንዳችን ሌላውን እናንጽ፤ በዚህ ዓይነት ሁላችንም ክርስቶስን በመምሰል እናድጋለን።

እንግዲህ አሕዛብ ደግሞ በአእምሮአቸው ከንቱነት እንደሚመላለሱ ከእንግዲህ ወዲህ እንዳትመላለሱ እላለሁ፤ በጌታም ሆኜ እመስክራለሁ። እነርሱ ባለማወቃቸው ጠንቅ በልባቸውም ደንዳንነት ጠንቅ ልቡናቸው ጨለመ፤ ከእግዚአብሔርም ሕይወት ራቁ፤ ደንዝዘውም በመመኘት ርኩሳትን ሁሉ ለማድረግ ራሳቸውን ወደ ሴላኝነት አሳልፈው ሰጡ። እናንተ ግን ከርስቶስን እንደዚህ አልተማራችሁም፤ በእርግጥ ሰምታችሁታልና፤ እውነትም በኢየሱስ እንዳለ በእርሱ ተምራችኋል፤ ፊተኛ ኑሮአችሁን እያሰባችሁ እንደሚያታልል ምኞት የሚጠፋውን አሮጌውን ሰው አስወግዱ፤ በአእምሮአችሁም መንፈስ ታደሱ፤ ለእውነትም በሚሆኑ ጽድቅና ቅድስና እንደ እግዚአብሔር ምሳሌ የተፈጠረውን አዲሱን ሰው ልበሱ።

ስለዚህ ውሸትን አስወግዳችሁ፤ እርስ በርሳችን ብልቶች ሆነናልና እያንዳንዳችሁ ከባልንጀሮቻችሁ ጋር እውነትን ተነጋገሩ። ተቆጡ፤ ኃጢአትንም አታድርጉ፤ በቀጣችሁ ላይ ፀሐይ አይግባ፤ ለዲያብሎስም ፈንታ አትሰጡት። የሰረቀ ከእንግዲህ ወዲህ አይሰረቅ፤ ነገር ግን በዚያ ፈንታ ለጎደለው የሚያካፍለው እንዲኖርለት በገዛ እጆቹ መልካምን እየሠራ ይድከም። ለሚሰሙት ጸጋን ይሰጥ ዘንድ፤ እንደሚያስፈልግ ለማነጽ የሚጠቅም ማናቸውም በጎ ቃል እንጂ ከፋ ቃል ከአፋችሁ ከቶ አይውጣ። ለቤዛም ቀን የታተማችሁበትን ቅዱሱን የእግዚአብሔርን መንፈስ አታሳዝኑ። መራርነትና ንዴት ቀጣም ጩኸትም መሳደብም ሁሉ ከከፋት ሁሉ ጋር ከእናንተ ዘንድ ይወገድ። እርስ በርሳችሁም ቸሮችና ርኅሩኖች ሁኑ፤ እግዚአብሔርም ደግሞ በከርስቶስ ይቅር እንዳላችሁ ይቅር ተባባሉ።

አሮጌውን ሰው አስወግዱ!

መጽሐፍ ቅዱስ የተጻፈው እንድናጠናው ብቻ ሳይሆን እንድንታዘዘውም ጭምር ነው። በኤፌሶን መልእክት ሁለተኛው ክፍል ውስጥ «እንግዲህ» እና «ስለዚህ» የሚሉት ቃላት በተደጋጋሚ ተጠቅሰው የምናገኛቸው በዚህ ምክንያት ነው (4:1÷17÷25፤ 5:1÷7÷14÷17÷24)። ጳውሎስ፡ «ክርስቶስ ያደረገላችሁ ይህን ነው። ስለዚህ እናንተ ደግሞ ለክርስቶስ ልታደርጉለት የሚገባው ይህን ነው» እያለ ነበር። ቃሉን አድራጊዎች እንጂ ሰሚዎች ብቻ መሆን የለብንም (ያዕ. 1:22)። በክርስቶስ መጠራታችን (ኤፌ. 1:18) በአንድነት እንድንመላለስ ሊያነሣሣን ይገባል (4:1-16)። ከሙታን መነሣታችን ደግሞ በንጽሕና (4:17-5-17)፤ ወይም ጳውሎስ ለሮሜ ሰዎች እንደተናገረው በአዲስ ሕይወት እንድንመላለስ ሊያነሣሣን ይገባል (ሮሜ 6:4)። በኃጢአታችን የሞትን ሳንሆን በክርስቶስ ሕያዋን ነን፤ ስለሆነም አሮጌውን ሰው አስወግደን አዲሱን ሰው ልንለብስ ያሻል (ቁ. 22፤ 24)። የክፈን ጨርቁን አስወግደን የጸጋውን ልብስ ልንደርብ ይገባል!

1. የጳውሎስ ምክር (4:17-19)

በክርስትና ሕይወት ውስጥ የሚከሰቱ አንዳንድ አሉታዊ ነገሮች አሉ። ከነዚህም አንዱ እንደ አሕዛብ መኖር ነው። ክርስቲያን በዙሪያው እንደሚገኙት ዓለማውያን መኖር የለበትም። እነርሱ «በበደላቸውና በኃጢአታቸው ሙታን» ናቸው (2:1)፤ እርሱ ግን ከሙታን ተነሥቶ በክርስቶስ የዘላለምን ሕይወት ተቀብሏል። ጳውሎስ በዳኑትና ባልዳኑት መካከል ያሉትን ልዩነቶች አብራርቶአል።

በመጀመሪያ ደረጃ የክርስቲያኖች አስተሳሰብ ከዓለማውያኑ የተለየ ነው። ጳውሎስ በአስተሳሰብ ላይ አጽንኦት ለማድረግ የተጠቀመባቸውን አገላለጾች አጠጉ፡- አእምሮ (ቁ. 17 እና 23)፤ አለማወቅ (ቁ. 18)፤ ልቡና (ቁ. 18)፤ ክርስቶስን መማር (ቁ. 20)። ደኅንነት የሚጀምረው ከንስሐ ሲሆን፤ ይህም የአስተሳሰብ ለውጥ ነው። አንድ ሰው በክርስቶስ በሚያምንበት ጊዜ እሴቶችን፤ ግቦቹንና ስለ ሕይወት ያለውን አመለካከት ጨምሮ ጠቅላላ ርእዮተ ዓለሙ ይቀየራል። ያልዳኑት ሰዎች አእምሮ ምን ችግር አለበት? አንደኛው አስተሳሰባቸው ከንቱ ነው። ምንም ዓላማ የላቸውም። እግዚአብሔርን ስለማያውቁ በአካባቢያቸው ያለውን ዓለም ሆን ራሳቸውን በትክክል

ሊረዱ አይችሉም። በሮሜ 1:21-25 አላዛኝ ገለጻ ተስጥቶአል። ዛሬ በዓለማችን ብዙ እውቀት ቢኖርም ያንን ያህል ጥበብ አይታይም። ቶሮዩ እንዳሉት፡ «የምንንዝበት መንገድ የተቃና ነው፤ ግባችን ግን የተቃወሰ ነው»።

ያልዳነ ሰው አስተሳሰብ የጨለመ በመሆኑ ከንቱ ነው። በጨለማ ውስጥ ተወዝፎ ሳለ መጽሐፍ ቅዱስን ችላ ብሎ ዘመናዊ ፍልስፍና በመከተሉ የነቃ መስሎ ይሰማዋል። «ጥበበኞች ነን ሲሉ ደንቆሮ ሆኑ» (ሮሜ 1:22)። ሰይጣን በኢየሱስ ክርስቶስ የሚገኘውን እውነት እንዲያዩ ስለማይፈልግ የማያምኑትን ሰዎች አእምሮ አላውሮአል (2ኛ ቆሮ. 4:3-6)። ዓይኖቻቸው በመታወራቸው ለማየት አለመቻላቸው ብቻ ሳይሆን አእምሮአቸው ስለጨለመ ስለ መንፈሳዊ ነገሮች ትክክለኛ ግንዛቤ ሊኖራቸው አይችልም።

ከዚህ መንፈሳዊ ዕውርነት የተነሣ ያልዳነ ሰው ሙት ነው። እውነትና ሕይወት ጎን ለጎን (አብረው) የሚሄዱ ነገሮች ናቸው። የእግዚአብሔርን ሕይወት የምንቀበለው የእግዚአብሔርን እውነት ስናምን ነው። ነገር ግን የማያምኑ ሰዎች ከዚህ መንፈሳዊ ጥፋት ለመውጣት የሚያስችል ኃይል ያላቸው ሊመስለን ይችላል። የልባቸው ድንዳኔ ግን አስሮና ተብትቦ ይዟቸዋል። ራሳቸውን ለኃጢአት ስለሰጡ ኃጢአት ይገዛቸዋል። የእነዚህን ሦስት ቁጥሮች ግልጽ ማብራሪያ ለማግኘት ሮሜ 1:18-32ን አንብብ።

ክርስቲያኖች ያልዳኑ ሰዎች እንደሚኖሩት ዓይነት ኑሮ ሊኖሩ አይችሉም፤ ምክንያቱም በሕይወታቸው ውስጥ ከሞት የመነሣት ተአምር ተፈጽሟል። የክርስቲያን ሕይወት ዓላማ ያለው እንጂ ከንቱ አይደለም። አእምሮው በእግዚአብሔር ቃል ብርሃን ተሞልቷል፤ ልቡም በእግዚአብሔር ሕይወት ሙላት ተጥለቅልቋል። ሰውነቱን እንደ ጽድቅ ዕቃ ለእግዚአብሔር አሳልፎ ይሰጣል እንጂ (ሮሜ 6:13)፡ ለብልሹ ምኞት መርኪያ አይሰጥም። በምንም መልኩ ቢሆን አማኞች ከማያምኑ ሰዎች የተለዩ ናቸው፤ ስለዚህ እንዳልዳኑት ሰዎች መመላለስ የለባቸውም።

2. የጳውሎስ ምክንያት (4:20-24)

ጳውሎስ ከተደራሲያኑ መንፈሳዊ ሕይወት በመነሣት ቀደም ሲል የሰጣቸውን ምክር ከዚህ ቀጥሎ በሚያቀርብላቸው ምክንያት ይበልጥ ያጠናክረዋል። አሁንም ትኩረት የተሰጠው ለአማኝ አስተሳሰብ ወይም አመለካከት ነው። «እናንተ ግን ክርስቶስን እንደዚህ አልተማራችሁትም» (ቁ. 20)። «ስለ ክርስቶስ ተምራችኋል» አላለም፤ ምክንያቱም በክርስቶስ ሳይድኑ ስለ ክርስቶስ መማር ይቻላል።

«ክርስቶስን መማር» ማለት ከክርስቶስ ጋር የግል ግንኙነት ማድረግና በየዕለቱ እርሱን ይበልጥ እያወቁ መሄድ ነው። ስለ ስር ዊንስተን ቸርችል የሚናገሩ ብዙ መጻሕፍት ስላሉኝ ስለኝህ ታላቅ ሰው ልማርና መጽሐፍ ልጽፍ እችላለሁ። ነገር ግን ሰውየው በሕይወት ስለሌሉ እርሳቸውን ልማር አልቻልም። ኢየሱስ ክርስቶስ ግን ሕያው ነው! ስለሆነም ከእርሱ ጋር የግል ኅብረት በማድረግ «ክርስቶስን ልማር» እችላለሁ።

ይህ ኅብረት በቃለ እግዚአብሔር ላይ የተመሠረተ ነው። በኢየሱስ ክርስቶስ ያለውን እውነት ልማር እችላለሁ። የእግዚአብሔርን ቃል በተሻለ መንገድ ስረዳ የእግዚአብሔርን ልጅ በተሻለ መንገድ አውቀዋለሁ። ምክንያቱም መጽሐፍ ቅዱስ የኢየሱስ ክርስቶስ መገለጥ ነው (ሉቃስ 24:27፤ ዮሐ. 5:39)። ክርስቲያን የእግዚአብሔርን ነገሮች ሲያውቅ ያልዳነ ሰው ግን መንፈሳዊ ዕውር ነው። አማኝ ዕለት በዕለት ከክርስቶስ ጋር ባለው ግንኙነት ሲያድግ፣ የማያምን ሰው ግን ክርስቶስን አያውቀውም። እውነትን አምነናል፤ ሕይወትን አግኝተናል፤ ስለሆነም የምንመላለሰው «እኔ. . . መንገድ ነኝ» ብሎ በተናገረው በክርስቶስ እንጂ በማያምነው ዓለም መንገድ አይደለም።

ይሁንና ይህ የተቀበልነው ደኅንነት ጥልቅ ትርጉም አለው፤ በእግዚአብሔር ፊት የስፍራ ለውጥ አጎናጽፎናል። አሮጌው ሕይወት ስለተወገደ በክርስቶስ አማካይነት በአዲስ ሕይወት ልንመላለስ እንችላለን። ቁጥር 22-24 የሮሜ 5-8 ማጠቃለያ ነው፤ በዚህ ክፍል ጳውሎስ አማኞች ከክርስቶስ ጋር በሞቱ፣ በቀብሩና በትንሣኤው እንደተባበሩ ገልጾአል። ይህንኑ አሳብ በኤፌሶን 2:4-6 እና ቆላስይስ 3 ላይ ተጠቅሶአል። እንደ ክርስቲያኖች እእምሮአችንን መቀየር ብቻ ሳይሆን ዜግነታችንንም ለውጠናል። አሁን በክርስቶስ የእግዚአብሔር አዲስ ፍጥረት አካል ስለሆንን (2ኛ ቆሮ. 5:17)፣ የአሮጌው ፍጥረት አሳቦችና መሻቶች ሊገዙን አይገባም።

የዚህ ታላቅ እውነት ማብራሪያ በዮሐንስ 11 ማለት በአልዓዛር ትንሣኤ ተመልክቷል። ኢየሱስ ክርስቶስና ደቀ መዛሙርቱ ቢታንያ ሲደርሱ የጌታ ወዳጅ የነበረው አልዓዛር ከሞተ አራት ቀናት ሆኖት ነበር፤ ማርታ በዚህ ጊዜ የበሰበሰው አስከሬን መሸተት እንደሚጀምር አምና ነበር፤ (ዮሐ. 11:39)። ነገር ግን ኢየሱስ ክርስቶስ ቃል ብቻ በመናገሩ አልዓዛር ሕያው ሆኖ ከመቃብር ወጣ። ይህም የዮሐንስ 5:24 ማብራሪያ ነው። ጌታችን ቀጥሎ የተናገራቸውን ቃላት ልብ እንበል፤ «ፍቱትና ይሂድ» (ቁ. 44)። ከፈኑን አንሡለት! አልዓዛር ሕያው ስለሆነ የአሮጌው ሞት ግዛት አካል አልነበረም። ለምን የከፈን ጨርቅ ለብሰህ ትሄዳለህ? አሮጌውን አውልቅና አዲሱን ልበስ!

የጳውሎስ ማሳመኛ ምክንያት ይህ ነበር- ከእንግዲህ በክርስቶስ የአዲስ ፍጥረት አካል እንጂ የአሮጌው ኃጢአት አካል አይደለንም! ስለሆነም የክፈን ጨርቁን እናስወግድ! ይህንን የምናደርገው እንዴት ነው? «በአእምሮአችሁ መንፈስ ታደሱ» (ቁ. 23)። ደኅንነት ወደ አንድ ሂደት የሚመራ መንገድ ነው። በክርስቶስ ለአንዴና ለመጨረሻ ጊዜ በአዲሱ ፍጥረት ውስጥ አዲስ ስፍራ ተሰጥቶናል። ነገር ግን ዕለት በዕለት እርሱ የሰጠንን ስፍራ በእምነት ተግባራዊ ማድረግ ይኖርብናል። ሁለንተናችንን ለእርሱ ስንሰጥ የእግዚአብሔር ቃል አእምሮአችንን ያድሳል (ሮሜ 12:1-2)። «በእውነትህ ቀድሳቸው፤ ቃልህ እውነት ነው» (ዮሐ. 17:17)። አእምሮአችን የእግዚአብሔርን ቃል እውነት በሚረዳበት ጊዜ ቀስ በቀስ በመንፈስ ቅዱስ ይታደሳል። ይህም መታደስ ወደ ተለወጠ ሕይወት ይመራል። ነገሩን በሥጋዊ መንገድ ስናስበው እኛ የምንበላውን ነን፤ በመንፈሳዊ መንገድ ስናስበው ደግሞ እኛ የምናስበውን ነን። «በልቡ እንዳሰበ እንዲሁ ነውና» (ምሳሌ 23:7)። በየዕለቱ ቃሉን ማሰላሰል፤ መጸለይና ከክርስቶስ ጋር ኅብረት ማድረግ የሚያስፈልገን ለዚህ ነው።

3. ተዛምዶ (4:25-32)

ጳውሎስ አንድን መርህ በማብራራት ብቻ አይወሰንም። ጳውሎስ ኃጢአቶችን እስከመዘርዘር ድረስ በመዝለቅ ከተለያዩ የሕይወት ክፍሎች ጋር ያዛምዳል። ጳውሎስ በዚህ ክፍል አምስት የተለያዩ ኃጢአቶችን ከዘረዘረ በኋላ እንድናስወግዳቸው ገልጾልናል። ምክንያቱንም አቅርቦልናል።

ውሸት (ቁ. 25)- ይህ ለማታለል ሲባል ከእውነት የሚቃረን አሳብ መናገር ነው። ከቀኑ ስድስት ሰዓት መሆኑን ከተናገርሁ በኋላ ሰዓቱ ትክክል እንዳልሆነ ባውቅ አልዋሽሁም። ነገር ግን ይህንኑ የተሳሳተ መረጃ የሰጠሁ ለስብሰባው በሰዓቱ እንዳትደርስ ለማድረግና ከዚህም ጥቅም ለማግኘት ከሆነ፤ ይህ ውሸት ነው። ሰይጣን ውሸታም ነው (ዮሐ. 8:44)፤ እግዚአብሔር ውሸተኛ እንደሆነ እንድናምንለት ይፈልጋል። «በውኑ እግዚአብሔር . . . አዝዞአል?» (ዘፍጥ. 3:1)። እውነትን ስንነጋገር የእግዚአብሔር መንፈስ ይሠራል፤ ውሸትን ስንነጋገር ሰይጣን ይሠራል። ውሸትን በመናገር ሰዎችን የምንረዳ ቢመስለንም እውነቱ ግን እንዲህ አይደለም። አሳዛኝ መዘዞች እንዳለው ለጊዜው ባናስተውልም የኋላ ኋላ ግን መቆጥቆጡ የማይቀር ነው። «ውሸትም ሁሉ ከእውነት እንዳልሆነ ስለምታውቁ. . .» (1ኛ ዮሐ. 1:21)። ውሸትን ለሚወዱትና ለሚያደርጉት ሲቦል ተዘጋጅቶላቸዋል (ራእይ 22:15)። ይህ ማለት ውሸትን አንድ ጊዜ እንኳ የተናገረ ሰው ወደ ሲቦል ይሄዳል ማለት አይደለም። ነገር ግን ውሸት ሕይወታቸውን

የተቆጣጠራቸው፤ ውሸትን የሚወዱና የሚናገሩ ሁሉ ለዘላለም በሲኦል ይሠቃያሉ። የክርስቲያን ሕይወት በእውነት መሪነት የሚሠራ ነው።

ጳውሎስ እውነትን ስለመናገር የሰጠውን ምክንያት ልብ እንበል፤ በክርስቶስ አንዳችን የሌላው ነን። አካሉን በፍቅር እንድናንጽና (4:16) አካሉን በእውነት እንድናንጽ አበረታቶናል። «እውነትን በፍቅር እንያዝ» (4:15)። አንዳችን የሌላው ብልት በመሆናችን፤ ሌሎችን መጥቀማችን የማይቀር ነው፤ ከእውነት ውጭ እርስ በርሳችን ልንተናነጽ አንችልም! በቀድሞዋ ቤተ ክርስቲያን ፍርድ የተሰጠበት የመጀመሪያው ኃጢአት ውሸትን መናገር ነበር (የሐዋ. 5:1-11)።

ቁጣ (ቁ. 26-27)፡ ደስ የማያሰኝ ነገር ሲገጥመን እንቆጣለን። ቁጣ በራሱ ኃጢአት አይደለም፤ እግዚአብሔርም ራሱ የተቆጣበት ጊዜ ነበርና (ዘዳ. 9:8፤ 20፤ መዝ. 2:12)። «የእግዚአብሔር ቁጣ» የሚለው ሐረግ በብሉይ ኪዳን ውስጥ ተደጋግሞ ተጠቅሶአል (ዘኁ. 25:4፤ ኤር. 4:8፤ 12:13)። የእግዚአብሔር ቅዱስ ቁጣ ጌታችን ቤተ መቅደሱን በማንጸት እንዳሳየው በኃጢአት ላይ የሚሰጠው ፍርድ ነው (ማቴ. 21:12-13)። ቁጣ እሳት ይመስል የሚነድ መሆኑም ተገልጾአል (ዘፍጥ. 30:2፤ ዘዳ. 6:15)። አንዳንድ ጊዜ የሰዎች ቁጣ እሳት ይመስል የሚነድ መሆኑም ተገልጾአል (ዘፍጥ. 30:2፤ ዘዳ. 6:15)። አንዳንድ ጊዜ የሰዎች ቁጣ ውስጥ ውስጡን የሚስፋፋ ክፋት ሊሆን ይችላል። በሌላ ጊዜ ደግሞ ከመቅጽበት ገንፍሎ ሊቀጣጠል ይችላል።

ስሜቶቻችን በኃጢአት የተበከሉ በመሆናቸውና በነገሮች ሁሉ የእግዚአብሔርን ዓይነት እውቀት ስለሌለን፤ እውነተኛውን የተቀደሰ ወይም የጽድቅ ቁጣ መቆጣት አንችልም። ከእኛ በተቃራኒው እግዚአብሔር ሁሉንም ነገር በግልጽ ይመለከታል፤ አጥርቶም ያውቃል። የአዲስ ኪዳን መርህ አማኞች በኃጢአት ላይ እንዲቆጡና ሰዎችን ግን እንዲወዱ የሚያበረታታ ነው። «እግዚአብሔርን የምትወድዱ ክፋትን ጥሉ» [መዝ. (97):10]።

ኃጢአትን ሳያደርጉ መቆጣት ይቻላል። ኃጢአትን ካደረግን ግን በቁጣችን ላይ ፀሐይ ሳትጠልቅ ጉዳዩን በፍጥነት ማስተካከል ይኖርብናል። «ከባለጋሪህ ጋር ፈጥነህ ተስማማ» (ማቴ. 5:25)። «ሄደህ አንተና እርሱ ብቻችሁን ሆናችሁ ውቀሰው» (ማቴ. 18:15)። የቁጣ እሳት በፍቅር ይቅርታ ካልተዳፈነ ተቀጣጥሎ የእግዚአብሔርን ሥራ ያበላሻል። እንደ ኢየሱስ አገላለጽ፤ ቁጣ የግድያ የመጀመሪያው ደረጃ ነው (ማቴ. 5:21-26)፤ ምክንያቱም ቁጣ ነፍስ ገዳይ ለሆነው ሰይጣን ዕድል ፈንታ ይሰጣል (ዮሐ. 8:44)። እግዚአብሔርንና ሕዝቡን

የሚጠላው ሰይጣን በአማኞች ልብ ውስጥ የቁጣን እሳት ሊመለከት፤ ከእሳቱ ላይ ነዳጅ በመጨመር በእግዚአብሔር ቤተ ክርስቲያን ላይ ከፍተኛ ጉዳት ያስከትላል። ውሸትም ሆነ ቁጣ ለሰይጣን ፈንታ ይሰጡታል (ቁጥር 27)።

በቺካጎ ከተማ ውስጥ ከሚፈጸሙት 36 ሞቶች አንዱ በሰው እጅ የሚካሄድ ሲሆን፤ ብዙዎቹ ግድያዎች የሚካሄዱት በዘመዶችና በጓደኞች አማካይነት እንደሆነ ይነገራል። ሁለት ጓደኛዎች (ባብዛኛው ቁማር ሲሜወቱ) ሙግት ይገጥማሉ። አንዱ በንዴት እየጠፈ ይሄድና ጠብመጃውን ወይም ጩቤውን መዝዞ ይገድለዋል። ሆሬስ፡ «ቁጣ ጊዜያዊ ዕብደት ነው» ማለቱ ትክክል ነው።

አንዲት ሴት፡ «አፈነዳውና በዚያው ይወጣልኛል» ስትል ለንዴቷ ጠበቃ ለመቆም ጥራለች።

«አዎ፣ ልክ እንደ ጥይት» ነገር ግን ከተኩሱ በኋላ የሚከሰተውን አደጋ አስቢው» ሲል አንድ ወዳጇ ምላሽ ሰጥቷታል።

አርስቶታል፡ «ማንም ሊቆጣ ይችላል። ነገር ግን የሚመለከተውን ሰው፡ በትክክለኛው ደረጃ፡ በትክክለኛው ሰዓት፡ ለትክክለኛው ዓላማና በትክክለኛው መንገድ መቆጣት ቀላል አይደለም» ብሏል።

ሰሎሞን ጥሩ መፍትሔ አቅርቦአል፤ «የለዘበች ምላስ ቁጣን ትመልሳለች፤ ሸካራ ቃል ግን ቁጣን ታስነሣለች» (ምላሴ 15:1)።

ሰርቆት (ቁ. 28) - «አትስረቅ» የሚለው ከአሥርቱ ትእዛዛት አንዱ ነው። እግዚአብሔር ይህንን ትእዛዝ ሲሰጥ የግል ባለቤትነትን መሥርቷል። አንድ ሰው በጉልበቱ ትርፍ ሊያገኝና ያንን ትርፍ አስቀምጦ ተስማሚ በመሰለው መንገድ የመጠቀም መብት አለው። እግዚአብሔር ለአይሁዶች ስለ ንብረት አያያዝ ብዙ ሕግጋትን የሰጠ ሲሆን፤ እነዚህ ሕጎች ዛሬ የሕጋችን አካል ሆነዋል። መስረቅ በጳውሎስ ዘመን በተለይ በባሪያዎች የሚፈጸም ኃጢአት ነበር። ባሪያዎች የሕግ ክለሳ የሌላቸውና የሚያስፈልጋቸውን ለማግኘት የሚቸገሩ ሰዎች ነበሩ። ጳውሎስ ለቲቶ ሲጽፍ፡ ባሪያዎች ሳይሰርቁ ለጌቶቻቸው በታማኝነት እንዲገዙ እንዲያበረታታቸው አሳስቦታል (ቲቶ 2:10)። ይህም ሆኖ፡ ባሪያዎች ብቻ ሳይሆኑ ሰዎች ሁሉ ይሰርቁ ነበር። ይህንን የምንገነዘበው ጳውሎስ የጻፈው በሥራ ለተቀጠሩት የኤፌሶን ቤተ ክርስቲያን ሰዎች በመሆኑ ነው (ኤፌ. 4:28)።

ሰይጣን ውሸታም ነፍሱ ገዳይ እንደ ሆነ ሁሉ ሌባም ነው። «ሌባው ሊሰርቅና ሊያርድ ሊያጠፋም እንጂ ስለ ሌላ አይመጣምና» (ዮሐ. 10:10)። ይሁዳን ለሰርቆት ያነሣሣው ሰይጣን ነው (ዮሐ. 12:6)። ከቻለ

በእኛም ላይ ይህንኑ ተግባር ከመፈጸም አይመለስም። ሔዋንን በፈተናት ጊዜ ያልተፈቀደውን ፍሬ ወስዳ እንድትበላ በማድረግ የሌብነትን ተግባር አስፈጽሞአታል። እርሷም በበኩሏ አዳምን ለሌብነት ዳርጋለች። የመጀመሪያው አዳም የስርቆት ወንጀል በመፈጸሙ ከኤድን ገነት ተባረረ። የኋለኛው አዳም ክርስቶስ ግን ሌባውን፣ «ዛሬ በገነት ከእኔ ጋር ትሆናለህ» ብሎታል (ሉቃ. 23:43)።

ጳውሎስ ምክሩን ያስተላለፈው ስሜት በሚነካ መንገድ ነው። አንዳችን የሌላው ብልቶች ስለሆንን እውነት መናገር አለብን። ለዲያብሎስ ፈንታ እንዳንሰጥ ቁጣችንን መቆጣጠር አለብን። ችግረኞችን ለመርዳት እንድንችል መሥራት እንጂ መስረቅ የለብንም። ጳውሎስ «የሚያስፈልገውን ለማግኘት ይሥራ፤ ይህም ለመስረቅ እንዳይፈተን ያደርገዋል» ማለት እንደነበረበት ልናስብ ትችላለህ። እርሱ ግን ሥራን ወደ ላቀ ደረጃ በማድረስ፣ ሌሎችን ለመርዳት ስንል መሥራት እንዳለብን ገልጾአል። ብንስርቅ ሌሎችን እንጎዳለን። ስለሆነም ሌሎችን ለመርዳት እንችል ዘንድ መሥራት አለብን። ጥሩ ሥራ እንኳ የራስ ወዳድነት ተግባር ሊሆን ስለሚችል ጳውሎስ ይህንን ለማስወገድ ይጥራል። እንዳውም በጥንቷ ቤተ ክርስቲያን፣ «ሊሠራ የማይወድ አይብላ» የሚል መሠረታዊ ደንብ ነበር (2ኛ ተሰ. 3:10)። ሰነፍ ክርስቲያን፣ ሌሎችንና እግዚአብሔርን ይበዘብዛል። በመሠረቱ ጳውሎስ የተናገረው ከሕመም የተነሣ መሥራት የማይችሉትን ሳይሆን ሊሠሩ የሚፈልጉትን ነው።

ጳውሎስ አጥቢያ ቤተ ክርስቲያናትን በሚያደራጅበት ወቅት እንኳ በድንኳን እየሠራ የትጉ ሠራተኛ ምላሌ ነበር። የአይሁድ መምህራን (ራባይ)፣ «ልጅህን ሥራ ካላስተማርህ ስርቆትን ታስተምረዋለህ ማለት ነው» የሚል አባባል ነበራቸው። እያንዳንዱ አይሁዳዊ ራባይ ሥራን ይማራል። እግዚአብሔር በመጽሐፍ ቅዱስ ውስጥ የጠራቸው ሰዎች ሁሉ ጥሪው በደረሳቸው ወቅት በሥራ ላይ ነበሩ። ሙሴ በጎችን ሲያግድ፣ ጌዴዎን ስንዴ ይወቃ ነበር። ዳዊት የአባቱን መንጋ ሲጠብቅ፣ የመጀመሪያዎቹ አራት ደቀ መዛሙርት ዓሣ ያሰግሩ ነበር። ኢየሱስ ክርስቶስ ራሱ አናጺ ነበር።

ክፉ ቃል (ቁ. 29)፡ አፍና ልብ የተያያዙ ናቸው። «በልብ ሞልቶ ከተረፈው አፍ ይናገራልና» (ማቴ. 13:34)። አንድ ሰው ክርስቲያን ሲሆን ከንግግሩ ለውጥ እንጠብቃለን። በሮሜ መጽሐፍ ውስጥ ክርስቶስ የሰውን ንግግር እንዴት እንደሚለውጥ መመልከቱ አስገራሚ ነው። በርግማንና መራርነት የተሞላው የኃጢአተኛ አፍ (ሮሜ 3:14) በክርስቶስ በሚያምንበት ጊዜ በደስታ «ኢየሱስ ጌታ ነው» ይላል (ሮሜ 10:9-10)። እንደተኮነን ኃጢአተኛ በእግዚአብሔር ዙፋን ፊት

በዝምታ ተሸብቦ የነበረው አፍ (ሮሜ 3:19) እንደ አማኝ እግዚአብሔርን ለማመስገን ይከፈታል (ሮሜ 15:6)። ልባችን ሲለወጥ የአፋችንም ቃል ይለወጣል። ጳውሎስ ልዩነቱን ያውቅ ነበር። ደኅንነትን ያላገኘ ራባይ በነበረ ጊዜ ግን ለውጥ ተከሰተ። «እነሆ፥ እርሱ ይጸልያል» (የሐዋ. 9:12)። በእምነት ሰዎችን ከማሳደድ ወደ መጸለይ ተሻገረ።

በማቴዎስ 7:17-18 የተጠቀሰው «ክፉ» የሚለው ቃል የበሰበሰን ፍሬ ያመለክታል። «የማይረባ፥ መጥፎ፥ ወይም የበሰበሰ» ማለት ነው። የምንናገረው ቃል «ቆሻሻ» እና እርባና ቢስ ሊሆን አይገባም። አንዳንድ ጊዜ አካባቢያችንን በመምሰል ያንን ያህል መንፈሳዊ አለመሆናችንን ልናሳያቸውና ልናስደስታቸው እንሞክራለን። ጴጥሮስ በአንዲት ሴት የክርስቶስ ደቀ መዝሙር መሆኑ ሲገለጥ የዚህ ዓይነት ገጠመኝ ደርሶበታል። «በዚያን ጊዜ— ሰውየውን አላወቀውም ብሎ ሊረግምና ሊምል ጀመረ» (ማቴ. 26:24)። አፋችን ቆሻሻ ቃል በሚናገርበት ጊዜ የአሮጌው ሕይወት ፍላጎቶች ሊያቆጠቁጡ ይችላሉ (ቆላ. 3:8)። ከመዳናችን በፊት በመንፈስ ሙታን እንደነበርን አስታውስ (ኤፌ. 2:1-3)። እንደ አልዓዛር ከበሰበሰን እግዚአብሔርን ደስ የሚያሰኝ መዓዛ አይኖረንም። ጳውሎስ፥ «ጉሮሮአቸው እንደተከፈተ መቃብር ነው» ማለቱ የሚያስገርም አይደለም (ሮሜ 3:13)።

መፍትሔው ልባችንን በበረከት መሙላት ነው። ከልብህ እውነትና ንጽሕና ብቻ ይወጣ ዘንድ ልብህን በክርስቶስ ፍቅር ሙላው። ጳውሎስ የእግዚአብሔርን የጸጋ ጨው በምንናገረው ነገር ውስጥ እንድንጨምር መክሮናል። «ንግግራችሁ ሁልጊዜ በጨው እንደተቀመመ በጸጋ ይሁን» (ቆላ. 4:6)። ከአፋችን የሚወጣው ቃል ለክፉም ሆነ ለበጎ ኃይል እንዳለው አትዘንጋ። ጳውሎስ የሚሰሙንን የሚሰብር ሳይሆን የሚያንጽ ቃል እንድንናገር ይመክረናል። ቃላችን ጸጋን በመስጠት ሰዎችን ወደ ክርስቶስ ሊስብ ይገባል። ሰይጣን ሰዎችን የሚሰብርና የክርስቶስን ሥራ የሚያፈርስ ቃል መስማት ስለሚያስደስተው ሰዎች ይህንኑ ያደርጉ ዘንድ ያበረታታል። የአንደበትን ኃይል ለማወቅ ከፈለግህ ያዕቆብ ምዕራፍ 3 አንብብ።

መራርነት (ቁ. 30-32)። እነዚህ ቁጥሮች በልባችን ስላለው አላብ በማስጠንቀቅ ጳውሎስ ስለ ቁጣ የገለጸውን አላብ ያጎላሉ። መራርነት ጠቅላላውን ውስጣዊ ማንነት የሚያበላሽ የተከማቸ ጥላቻ ነው። አንድ ሰው የማንወደውን ተግባር ሲፈጽም በመመልከታችን ጥላቻ ያድርብናል። «ባሎች ሆይ፥ ሚስቶቻችሁን ውደዱ። መራርም አትሁኑባቸው» (ቆላ. 3:19)። መራርነት ወደ ቁጣ ይመራል። ይህም

በውስጥ የተከማቸው ጥላቻ የሚያፈተልክበት ውጫዊ የሰሜት መገንፈል ነው። ብዙውን ጊዜ ቁጣና ንዴት ወደ ድብድብ ወይም ስድብ ይመራሉ። የመጀመሪያው በጡንቻ መደባደብ ሲሆን፤ ሁለተኛው በቃላት መደባደብ ነው። ክርስቲያኖች የዚህ ዓይነት ባሕርይ ያሳያሉ ብሎ ለማመን ቢያስቸግርም፤ ጳውሎስ ከዚህ እኩይ ምግባር የጸዱ ባለመሆናቸው ማስጠንቀቂያ ጽፎላቸዋል። «ወንድሞች በኅብረት ቢቀመጡ፤ እነሆ፤ መልካም ነው፤ እነሆም፤ ያማረ ነው» [መዝ. (133):1]።

አንድ ቀን አንድ መልክ ቀና ሸምገል ያለ ሰውዬ ወደ ጥናት ክፍሉ መጥቶ የጋብቻ ሥነ ሥርዓት እንዳስፈጽምለት ጠየቀኝ። እኔም የማላውቃቸውን ሰዎች ለማጋባት ስለምቸገር እጮኛውን እንዲያመጣትና እንድንወያይ ጠየቅሁት። «እርሷ ከመምጣቷ በፊት ስለዚህ ጋብቻ ላስረዳዎት የምፈልገው ነገር አለኝ። እኔና እርሷ ከዚህ በፊት ተጋብተን ነበር። ከሠላሳ ዓመታት በፊት በሆነ ነገር ተጣላንና በነገሩ ተበላጭ ስለነበር ተለያየን። ከዚያም የጅልነት እርምጃ በመውሰድ ተፋታን። እንደሚመስለኝ ሁለታችንም ይቅር ለመባባል በጣም ኩራተኞች ነበርን። እነዚያን ሁሉ ዓመታት ለየብቻችን አላልፈን አሁን ምን ያህል ሞቾች እንደነበርን ተረዳን። መራርነታችን የሕይወትን ደስታዎች ቀምቶናል። አሁን እንደገና ተጋብተን እግዚአብሔር ከመሞታችን በፊት ጥቂት የደስታ ዓመታትን ይሰጠን እንደሆነ እንሻለን» ሲል ተናገረ። ብዙውን ጊዜ በውኃ ቀጠነ የሚጀመር መራርነት ትዳሮችን፤ አብያተ ክርስቲያናትንና ጓደኝነትን ያፈርሳል።

ጳውሎስ መራርነትን ለምን ማስወገድ እንዳለብን ሦስት ምክንያቶችን ይሰጠናል። አንደኛው፤ መንፈስ ቅዱስን ያሳዝናል። መንፈስ ቅዱስ በልባችን ውስጥ ስለሚኖር ልባችን በመራርነትና በቁጣ ከተሞላ፤ መንፈስ ቅዱስ ያዝናል። ወላጆች የሆንን ሰዎች ልጆቻችን ሲጣሉ ስናይ የዚሁ ዓይነት ስሜት በመጠኑም ቢሆን ይሰማናል። መንፈስ ቅዱስ እጅግ ደስ የሚሰኘው ፍቅር፤ ደስታና ሰላም በሰፈነበት ነው። እነዚህም እርሱን በምንታዘዝበት ጊዜ በሕይወታችን ውስጥ የሚያመርታቸው «የመንፈስ ፍሬ» ናቸው። መንፈስ ቅዱስ ክርስቶስ ወደ ቤቱ እስከሚወስደን ድረስ ስላተመን ትቶን አይሄድም። ምንም እንኳ በኃጢአት ባሕርያችን ምክንያት ደኅንነታችንን ባናጣም፤ የደኅንነትን ደስታና የመንፈስ ቅዱስን ሙላት ልንለማመድ አንችልም።

ሁለተኛ፤ ኃጢአታችን ለእኛ ሲል የሞተውን የእግዚአብሔርን ልጅ ያሳዝነዋል። ሦስተኛ፤ በክርስቶስ ባመንን ጊዜ ይቅር ያለንን

እግዚአብሔር አብን ያሳዝነዋል። እዚህ ላይ ጳውሎስ የመራርነትን መሠረታዊ መንስዔ ጠቅሶአል፤ ሰዎችን ይቀር ለማለት አለመቻልና ይቅር ያለማለት መንፈስ፤ የዲያብሎስ የመዝናኛ ስፍራ ሲሆን፤ ብዙም ሳይቆይ የክርስቲያኖች የውጊያ ሜዳ ይሆናል። አንድ ሰው አውቆም ሆነ ላያውቅ ቢበድለንና እኛም ይቅር ባንለው በውስጣችን ልብን የሚያደነድን መራርነት ይጎለብታል። በዚህ ጊዜ የምንጎዳው ራሳችንን እንጂ የበደለንን ሰው አይደለም። በልባችን ውስጥ የተከማቸ መራርነት ሰይጣን ሰዎችን በሚያይበት መንገድ እንድናያቸው ያደርገናል፤ በመሠረቱ ግን ሰዎችን ማየት ያለብን እግዚአብሔር እኛን እንዳየን ነው። እግዚአብሔር በቸርነቱ ይቅር ስላለን እኛም ሌሎችን ይቅር ልንላቸው ይገባል። ይቅርታን በማድረግ በረከትን የምናገኝ መሆኑ ቢታወቅም፤ ይቅር የምንለው ለጥቅማችን ወይም ይቅር ለምንለው ሰው ጥቅም ብለን አይደለም—ለክርስቶስ ብለን እንጂ! ይቅር ለማለትና ለመርሳት መማር ከአስደላች ክርስቲያናዊ ምሥጢራት አንዱ ነው።

በንጽሕና የመመላለስን አነሣሽ ውስጣዊ ምክንያቶች ደግመህ ከልሰ፤ እርስ በርሳችን ብልቶች ነን፤ ሰይጣን በሕይወታችን ስፍራ ለማግኘት ይሻል፤ ከሌሎች ጋር መካፈል አለብን፤ እርስ በርሳችን መተናነጽ አለብን፤ እግዚአብሔርን ማላዘን የለብንም። ከሁሉም በላይ ከሙታን ከተነሣን ዘንዳ ለምን የከፈን ጨርቅ እንለብሳለን? ኢየሱስ ክርስቶስ ስለ አልዓዛር እንደተናገረው ስለ አንተም፤ «ፍቱትና ይሂድ!» ይላል።

እንግዲህ እንደ ተወደዱ ልጆች እግዚአብሔርን የምትከተሉ ሁኑ፤ ክርስቶስም ደግሞ እንደ ወደዳችሁ ለእግዚአብሔርም የመዓዛ ሽታ የሚሆንን መባንና መሥዋዕትን አድርጎ ስለ እናንተ ራሱን አሳልፎ እንደ ሰጠ በፍቅር ተመላለሱ።

ለቅዱሳን እንደሚገባ ግን ዝሙትና ርኩሳት ሁሉ ወይም መመኘት በእናንተ ዘንድ ከቶ አይሰማ፤ የሚያሳፍር ነገርም የስንፍና ንግግርም ወይም ዋዛ የማይገቡ ናቸውና አይሁኑ፤ ይልቁን ምስጋና እንጂ። ይህን እወቁ፤ አመንዝራም ቢሆን ወይም ርኩሳ ወይም የሚመኝ በክርስቶስና በእግዚአብሔር መንግሥት ርስት የለውም። ከዚህ የተነሣ በማይታዘዙት ልጆች ላይ የእግዚአብሔር ቊጣ ይመጣልና ማንም በከንቱ ንግግር አያታልላችሁ። እንግዲህ ከእነርሱ ጋር ተካፋዮች አትሁኑ፤ ቀድሞ ጨለማ ነበራችሁና፤ አሁን ግን በጌታ ብርሃን ናችሁ፤ የብርሃኑ ፍሬ በበጎነትና በጽድቅ በእውነትም ሁሉ ነውና ለጌታ ደስ የሚያሰኘውን እየመረመራችሁ፤ እንደ ብርሃን ልጆች ተመላለሱ። ፍሬም ከሌለው ከጨለማ ሥራ ጋር አትተባበሩ፤ ይልቁን ግለጡት እንጂ፤ እነርሱ በሰው ስለሚያደርጉት መናገር እንኳ ነውር ነውና፤ ሁሉ ግን በብርሃን ሲገለጥ ይታያል፤ የሚታየው ሁሉ ብርሃን ነውና። ስለዚህ፡- አንተ የምትተኛ ንቃ ከሙታንም ተነሣ ክርስቶስም ያበራልሃል ይላል።

እንግዲህ እንደ ጥበበኞች እንጂ ጥበብ እንደሌላቸው ሳይሆን እንዴት እንድትመላለሱ በጥንቃቄ ተጠበቁ፤ ቀኖቹ ከፉዎች ናቸውና ዘመኑን ዋጁ። ስለዚህ የጌታ ፈቃድ ምን እንደሆነ አስተውሉ እንጂ ሞኞች አትሁኑ።

አባታችንን መምሰል

በቁጥር 1 ላይ «መከተል» የሚለው ቃል «መምሰል» የሚል ትርጉም ስላለው ዐረፍተ ነገሩን፡ «እንደተወደዱ ልጆች እግዚአብሔርን የምትመስሉ ሁኑ» ብሎ መተርጎም ይቻላል። ይህ የክፍሉ ጭብጥ ነው። ጳውሎስ ልጆች ወላጆቻቸውን እንደሚመስሉ በመግለጽ ማሳመኛውን ያቀርባል። ይህም ልጆች ላሉዋቸው ሰዎች አንድም አበረታች አልያም አላፋሪ እውነት ነው። ልጅ ከመኪናው ፊት ወንበር ተቀምጦ እንደ አባቱ ለመንዳት ሲሞክር አይተህ ታውቃለህ? ወይም ሣር እንደሚያጭድ በመምሰል በዚሁ ተግባር ላይ ከተሰማራው አባቱ ጎሳ ጎሳ ሲከተል አይተህ ታውቃለህ? ወይም ደግሞ በአላዛኝ መልኩ እንደ አባቱ ሲጋራ ሲያጨስ ወይም አልኮል ሲጠጣ? ምናልባትም ልጆች ከሁሉም በላይ የሚማሩት በማየትና በመኮረጅ ነው።

እኛም የእግዚአብሔር ልጆች ከሆንን አባታችንን ልንኮርጅ ይገባል። በዚህ ክፍል ለቀረቡት ሦስት ምክሮች መሠረቱ ይኸው ነው። እግዚአብሔር ፍቅር ስለሆነ (1ኛ ዮሐ. 4:8) በፍቅር ተመላለሱ (5:1-2)። እግዚአብሔር ብርሃን ስለሆነ (1ኛ ዮሐ. 1:5) እንደ ብርሃን ልጆች ተመላለሱ (5:8)። እግዚአብሔር እውነት ስለሆነ (1ኛ ዮሐ. 5:6) በጥበብ ተመላለሱ (5:15-17)። ጳውሎስ «ተመላለሱ» ሲለን በንጽሕና እንድንመላለስ ነው የሚፈልገው፤ አጥብቆም የሚመክረን በንጽሕና እንድንመላለስ ነው።

1. በፍቅር ተመላለሱ (5:1-2)

ይህ ምክር ቀደም ሲል ጳውሎስ ስለ መራርነትና ቁጣ ማስጠንቀቂያ ከሰጠባቸው የምዕራፍ አራት ሁለት የመጨረሻ ቁጥሮች ጋር ይዛመዳል። እነዚህ አመለካከቶች በእግዚአብሔር ቤተሰብ ውስጥ መከሰታቸው አላዛኝ ነገር ነው። እንደ መጋቢነቴ፡ የቀብር ሥነ ሥርዓቶችንና ጋብቻዎችን በማስፈጽምበት ወቀት በሰዎች ሕይወት ውስጥ ክፋትንና መራርነትን ተመልክቻለሁ። ወዳጅ የሞተበትን ሰው ጎዘን ወይም የጋብቻን ደስታ በሚካፈሉበት ጊዜ ሰዎች ያለፈውን በደል ረስተው እርስ በርሳቸው ለመስማማት የተሻለ አጋጣሚ ይፈጠርላቸዋል ብለህ ታስብ ይሆናል። ይህ ግን እውነት አይደለም። መራርነትን ለማስወገድ እውነተኛ የልብ ፍቅር ያስፈልጋል። «ፍቅር የጋጢአትን ብዛት ይሸፍናልና» (1ኛ ጴጥ. 4:8)።

ጳውሎስ ክርስቲያን ለምን በፍቅር መመላለስ እንዳለበት አያሌ ምክንያቶችን አቅርቦአል።

የእግዚአብሔር ልጅ ነው። በእምነት አማካይነት በክርስቶስ ዳግም በተወለድን ጊዜ «ከመለኮት ባሕርይ ተካፋዮች» ሆነናል (2ኛ ጴጥ. 1:4)። እግዚአብሔር ፍቅር ስለሆነ የእግዚአብሔር ልጆች በፍቅር መመላለስ ይኖርባቸዋል። ጳውሎስ አንባብያት በፍቅር እንዲመላለሱ ሲያበረታታ ለክርስትና ባዕድ የሆነ ነገር እየጠየቃቸው አልነበረም። ምክንያቱም የተቀበልነው አዲሱ ባሕርይ ራሱን በፍቅር ለመግለጽ የሚፈልግ ነው። በመሠረቱ አሮጌው ባሕርይ ራስ ወዳድ ነው፤ በዚህም ምክንያት ቅጥሮችን ይገነባል፤ ጦርነቶችንም ያውጃል። አዲሱ ባሕርይ ግን አፍቃሪ ስለሆነ ድልድዮችን ያንጸል፤ ሰላምን ያውጃል።

የእግዚአብሔር ውድ ልጅ ነው። «እንደ ተወደዱ ልጆች እግዚአብሔርን የምትከተሉ ሁኑ»። እስቲ እግዚአብሔር ለኢየሱስ ክርስቶስ እንደተናገረው ለእኛም እንደተናገረ አስብ፤ «የምወደው ልጄ ይህ ነው» (ማቴ. 3:17)። አብ የልጁን ያህል ይወደናል (ዮሐ. 17:23)። በአኗኗራችን ፍቅራችንን ልንገልጽለት ወደሚገባ የፍቅር ግንኙነት መጥተናል። አብ ለእኛ ያለውን ፍቅር ለመግለጽ ከዚህ በላይ ምን ሊያደርግ ይችል ነበር? እርሱን ለማስደሰት በፍቅር መመላለሱ ይበዛብን ይሆን?

በትልቅ ዋጋ ተገዝቶአል። «ነፍሱን ስለ ወዳጆቹ ከመስጠት ይልቅ ከዚህ የሚበልጥ ፍቅር ለማንም የለውም» (ዮሐ. 15:13)። እርሱ ግን ሕይወቱን ለጠላቶቹ ሰጠ (ሮሜ 5:10)። ለእርሱ ያለን ፍቅር ለፍቅሩ የምንሰጠው ምላሽ ነው። ጳውሎስ ክርስቶስ በመስቀል ላይ ያቀረበውን መስዋዕት፣ በብሉይ ኪዳን በቤተ መቅደሱ መሠዊያ ላይ ከሚቀርበው ጣፋጭ ሽታ ጋር ያነጻጽረዋል (ዘሌዋ. 1:9፣ 13፣ 17፣ 2፣ 9)። የጣፋጭ ሽታው መልእክት መስዋዕቱ ለእግዚአብሔር ደስ የሚያስኝ መሆኑ ነው። ይህ ማለት ግን ኃጢአት ሞትን በመጠየቁ ወይም ልጁ የጠፋትን ኃጢአተኞች ለማዳን በመሞቱ ደስ ይሰኛል ማለት አይደለም። ይልቁንም የክርስቶስ ሞት የእግዚአብሔርን ቅዱስ ሕግ በማርካት ለእግዚአብሔር አስደሳችና ተቀባይነት ያለው መስዋዕት ይሆናል ማለት ነው። ጣፋጭ ሽታ የሚሆኑ መስዋዕቶች በዘሌዋውያን 1-3 ላይ ተብራርተዋል። እነዚህም የሚቃጠል መስዋዕት፣ የእህል ቁርባንና የደኅንነት መስዋዕት ናቸው። የሚቃጠል መስዋዕት ክርስቶስ ለእግዚአብሔር ያሳየውን ፍጹም መታዘዝ ሲያመለክት፣ የእህሉ ቁርባን የባሕርዩን ፍጹምነት ያሳያል፤ የደኅንነቱ መስዋዕት ደግሞ በኃጢአተኞችና በእግዚአብሔር መካከል የዕርቅ ሥራ መስራቱን ያስረዳል። የኃጢአት መስዋዕትና የበደል መስዋዕት

(ዘሌዋ. 4-5) ክርስቶስ የኃጢአተኛውን ስፍራ የሚወስድበትን ሁኔታ የሚያመለክቱ በመሆናቸው እንደ ጣፋጭ ሽታ አልተቆጠሩም። ኃጢአት ምንም የሚያስደስት ነገር የለውም።

ፍቅር በክርስቶስ ሕይወት ውስጥ መሠረታዊ ጉዳይ በመሆኑ፤ ጳውሎስ «በፍቅር ተመላለሱ» በማለት ይጀምራል። በፍቅር ብንመላለስ እግዚአብሔርን ካለመታዘዝና ሰዎችንም ከመጉዳት እንታቀባለን፤ «ሌላውን የሚወድ ሕግን ፈጽሞታልና» (ሮሜ 13:8)። መንፈስ ቅዱስ ይህንን ፍቅር በልባችን ውስጥ ያፈሰዋል (ሮሜ 5:5)።

2. እንደ ብርሃን ልጆች ተመላለሱ (5:3-14)

እግዚአብሔር ብርሃን ስለሆነና እኛም አባታችንን ስለምንመስል፤ በብርሃን በመመላለስ ከኃጢአት ጨለማ ልንርቅ ይገባል። ጳውሎስ አላቡን ለማብራራት ሲል ስለ ክርስቲያኖች ሦስት መግለጫዎችን ይሰጣል።

ቅዱሳን ነን (5:3-4)። ይህም ማለት ከዓለም የተለየን በመሆናችን ከእንግዲህ በአካባቢያችን ያለው ጨለማ አካል አይደለንም። «ከጨለማ ወደሚደነቅ ብርሃኑ ተጠርተናል» (1ኛ ጴጥ. 2:9)። በጨለማው ዓለም ኃጢአት ውስጥ ለመዘፈቅ ቅዱሳን የተቀበሉት ሕይወት አይፈቅድላቸውም። ጳውሎስ በዚያን ዘመንም ሆነ ዛሬ ተስፋፍተው ከሚገኙት የዝሙትና የርኩስት ኃጢአቶች እንዲጠበቁ ይመክራል። እነዚህ ኃጢአቶች የክርስቲያኖችንም ሕይወት በመውረር ለአጥቢያ አብያተ ክርስቲያናትም የጎን ውጋት መሆናቸው አላዛኝ ነገር ነው። መመኘት ከዝሙት ጎን መቀመጡ አለበታው የተሰለፈ ሊያስመስለው ይችል ይሆናል፤ ሁለቱም ኃጢአቶች የዚያው የወደቀ ሰብአዊ ባሕርይ የተለያዩ አገላለጾች ናቸው። ይኸውም ከቁጥጥር ሥር ያልዋለ ፍላጎት ነው። የሚመኘውም ሆነ የሚያመነዝረው ሰው የራሱ ባልሆነው ነገር ፍላጎቱን ለማርካት ይሻል። የሥጋ ምኞትና የዓይን አምሮት (1ኛ ዮሐ. 2:16) ሁለቱንም ኃጢአቶች ይገልጻል። ይህ «በእናንተ ዘንድ ከቶ አይሰማ!» ብሏል ጳውሎስ።

በቁጥር 4 ላይ አማኞችን ስለ እንደበት ኃጢአት አስጠንቅቆአቸዋል። እነዚህ በመሠረቱ የልብ ኃጢአቶች ናቸው። በቁጥር 3 እና 4 ላይ የተዘረዘሩት ኃጢአቶች ያላቸውን ዝምድና መረዳት ከባድ አይደለም። ሰዎች ፍላጎታቸውን በንግግራቸው ይገልጻሉ። የወሲብ ኃጢአት የሚፈጽሙ ሰዎች ስለዚሁ ጉዳይ ማውራት ይፈልጋሉ። አንዱን ሰው የሚያስለቅሱና የሚያስቁ ነገሮች የባሕርይ አመለካከቶች ናቸው። የእግዚአብሔር ቅዱሳን በጸያፍ ቋንቋዎች ሊዝናኑ አይችሉም። የስንፍና ንግግር እንደ ቀልድ የሚታይ

ሳይሆን ሰውየውን የሚያቃልልና ሌሎችን የማያንጽ ወይም ለሚሰሙት ጸጋን የማይሰጥ ጣእም - አልባ ጨዋታ ነው (ኤፌ. 4:29)። ጳውሎስ የሚናገረው ምንም ዓላማ ስለሌለው የሰንፍና ንግግር እንጂ ጨዋታን አልኮነም።

ዋዛ «በቀላሉ የሚለወጥ» የሚል ፍች ካለው ቃል የተተረጎመ ነው። ይህ የትኛውንም አሳብ ወደ ቀልድ ሊለወጥ የሚችለውን የንግግር ችሎታ ያለውን ሰው የሚያመለክት ነው። የቀልድ ስጦታ ትልቅ በረከት ቢሆንም፣ ከቆሽሽ አእምሮ ወይም ፍላጎት ጋር በሚያያዝበት ጊዜ እርግጥን ይሆናል። በቀልደኝነታቸው የሚታወቁ አንዳንድ ሰዎች የትኛውንም ውይይት የዋዛ ፈዛዛ ንግግር የማድረግ ባሕርይ አላቸው። ከዚህ ይልቅ የምስጋና ቃል መናገሩ ምንኛ የተሻለ ነው! ይህ ለእግዚአብሔር ክብር ለመስጠትና ውይይቱን ንጹሕ ለማድረግ ከሁሉም የተሻለ መንገድ ነው።

አንዲት ክርስቲያን ሴት ለጓደኛዋ ክብር በተዘጋጀው የእራት ግብዣ ላይ ስትገኝ ከምግቡ ቀጥሎ የኮሜዲ ፕሮግራም እንደሚካሄድ አላወቀችም ነበር። ኮሜዲያን ተብየው ይህችው ክርስቲያን እንግዳ የተቀደሰ አድርጋ የምትይዘውን ሁሉ የሚያንቋሽሽ ዝግጅት በማቅረብ ሕዝቡን ለማዝናናት ጣረ። በአንድ ነጥብ ላይ የኮሜዲያኑ ጉሮሮ በመድረቁ፣ «እባክህ አንድ ብርጭቆ ውኃ አምጣልኝ» ሲል አስተናባሪውን ለመነው።

ክርስቲያኗ ሴት፣ «የጥርስ ላሙናና ብሩሽም ጨምረህ አምጣለት!» ስትል ተናገረች። ላሙና የሰውየውን ንግግር አጥቦ ሊያጠራ ባይችልም፣ ያች እኅት ግን መልእክቷን አስተላልፋለች። የእግዚአብሔርን ቃል በልባቸው የያዙ ክርስቲያኖች (ቆላ. 3:16) ንግግራቸውን ሁልጊዜ በጫው ይቀምሙታል (ቆላ. 4:8)፤ የልብ ጸጋ የከንፈርም ጸጋ ነውና።

ነገሥታት ነን (5:5-6)። በክርስቶስ ባመንን ጊዜ ወደ እግዚአብሔር መንግሥት ገብተናል (ዮሐ. 3:3)። ነገር ግን በሚመለስበት ጊዜ የምናገኘውን የመንግሥቱን ሙሉ መገለጥ እየተጠባበቅን ነው (2ኛ ጢሞ. 4:1)። ጳውሎስ ዘወትርና ሆኖ ብለው ኃጢአትን የሚፈጽሙ ሰዎች የእግዚአብሔርን መንግሥት እንደማይወርሱ ገልጾአል። «እንደዚህ ያሉትን የሚያደርጉ የእግዚአብሔርን መንግሥት አይወርሱም» (ገላ. 5:21)። በምግባራቸው ንጹሐትን ያልሆኑና ሌላኞች ከአመንዝሮች ጋር ይፈረድባቸዋል። እነዚህ ማስጠንቀቂያዎች የሚያካትቱት ልማዳዊውን የኃጢአት ተግባር እንጂ በአጋጣሚ የሚፈጸመውን አይደለም። ዳዊት ዝሙት ቢፈጽምም እግዚአብሔር

ይቅር ብሎት ወደ ሰማይ ወስዶታል። ዳዊት ለኃጢአቱ ቢቀጣም እግዚአብሔር አልጣለውም።

በጳውሎስ ዘመን ክርስቲያኖች ኃጢአትን የመሥራት ነጻነት አላቸው የሚሉ ሐሰተኛ ክርስቲያኖች ነበሩ። እነዚህ አላቸች ክርስቲያኖች በኃጢአታቸው ቢቀጥሉና ይህም ወደ እግዚአብሔር መንግሥት ከመግባት የሚከለክላቸው ምንም ነገር የለም በማለት ክርስቲያኖችን ለማሳመን ይጥሩ ነበር። «በጸጋ ስለዳናችሁ የእግዚአብሔር ጸጋ ይበዛ ዘንድ በኃጢአት ጽኑ!» ይሉ ነበር። ጳውሎስ ለዚህ የሞኝነት ክርክር በሮሜ 6 ላይ ምላሽ ሰጥቷል። «የአማኝ ኃጢአት ከማያምነው ሰው ኃጢአት የተለየ ነው!» አዎን፤ የአማኝ ኃጢአት የከፋ ነው። እግዚአብሔር ኃጢአትን የትም ስፍራ ቢያገኝ ይቀጣል። በመሆኑም ከልጆቹ ውስጥ ኃጢአትን ማየት አይፈልግም። እውነተኛ ክርስቲያን ደኅንነቱን ሊያጣ ይችላል ብዬ አላምንም፤ ነገር ግን የእምነቱን እውነተኛነት ታዛዥ በሆነ ሕይወት ማረጋገጥ አለበት።

እውነተኛ አማኞች ሳይሆኑ እንደ አማኝ ለመታየት የሚሞክሩ ብዙ ሰዎች አሉ (ማቴ. 7:21-23)። ክርስቲያን ኃጢአት ሊሠራ አይችልም የሚል አስተያየት የለኝም፤ ነገር ግን ኃጢአት ከሕይወቱ እየተወገደ ይሄዳል። ክርስቲያን ንጉሥ በመሆኑ ከእግዚአብሔር መንግሥት ውጭ ባለው የጠፋ ዓለም ውስጥ በመውደቅ ክብሩን አያዋርድም።

ብርሃን ነን (5:7-14)። ጳውሎስ ተደራስያኑ «እንደ ብርሃን ልጆች እንዲመላለሱ» ስለሚመክር ይህ የምንባብ ዐብይ አሳብ ነው። በእግዚአብሔር ልጅና ባልዳነው ሰው መካከል ስላሉት ንጽጽሮች የሚገልጸውን የ2ኛ ቆሮንቶስ 6:14-7:1 ክፍል ማንበቡ ጠቃሚ ነው። ጳውሎስ የተናገረው በጨለማ ውስጥ እንደነበርን ሳይሆን «ጨለማ እንደነበርን» ነው። አሁን ከዳንን ዘንዳ፡ «ብርሃን ከጨለማ ጋር ምን ጎብረት አለው?» መንፈሳዊ ጉዳዮችን በተመለከተ ብርሃን ፍሬን ሊያፈራ ጨለማ ግን ፍሬ የለውም። «የብርሃኑ ፍሬ በበጎነትና በጽድቅ በእውነትም ሁሉ ነውና።» በአንድ ጊዜ በጨለማና ብርሃን ውስጥ መሆን አይቻልም!»

ብርሃኑ በጎነትን ያፈራል። ይህም ከመንፈስ ፍሬ መገለጫዎች አንዱ ነው (ገላ. 5:22)። በጎነት በተግባር የተገለጸ ፍቅር ነው። ጽድቅ ማለት በእግዚአብሔርና በሰዎች ፊት ትክክለኛና ቀጥተኛ ሕይወት መኖር ማለት ነው። እነዚህ ሁለቱም በእውነት ላይ የተመሠረቱ ናቸው። እውነት ደግሞ ከእግዚአብሔር ቃልና ከፈቃዱ ጋር መስማማት ነው።

ኢየሱስ ክርስቶስ ስለ ብርሃንና ጨለማ ብዙ አስተምሮአል። «መልካሙን ሥራችሁን አይተው በሰማያት ያለውን አባታችሁን እንዲያከብሩ ብርሃናችሁ እንዲሁ በሰው ፊት ይብራ» (ማቴ. 5:16)። «ክፉ የሚያደርግ ሁሉ ብርሃንን ይጠላልና፤ ሥራውም እንዳይገለጥ ወደ ብርሃን አይመጣም፤ እውነትን የሚያደርግ ግን ሥራው በእግዚአብሔር ተደርጎ እንደሆነ ይገለጥ ዘንድ ብርሃን ይመጣል» (ዮሐ. 3:20-21)።

«እንደ እግዚአብሔር ልጆች መመላለስ» ማለት በእግዚአብሔር ፊት ምንም ነገር ሳይሸሽጉ መኖር ማለት ነው። ሌሎች ሰዎች ልባችንንና አእምሮአችንን ስለማያዩ ከእነርሱ መሸሸግ ቀላል ነው። ነገር ግን «እኛን በሚቆጣጠር በእርሱ ዓይኖች ፊት ሁሉ ነገር የተራቆተና የተገለጠ ነው እንጂ፤ በእርሱ ፊት የተሰወረ ፍጥረት የለም» (ዕብ. 4:13)። ወደ ስብሰባ የምንጓዘው በአውሮፕላን ነው፤ በዚህ ጊዜ እኔም ሆንሁ ዕቃዎቼ በሙሉ እንዲፈተሹ አደርጋለሁ፤ ይህንን የማደርገው በደስታ ነው። ምክንያቱም ፍተሻው በምብ የያዙ ሰዎችን ያጋልጣል። የምደብቀው ነገር ስለሌለኝ «በቁጥጥር መስመር» ለማለፍም ሆነ ዕቃዎቼን በኤክስሬይ መሣሪያ እንዲፈተሹ ለማድረግ አልፈራም።

አንድ ደራሲ የቻርልስ ስፐርጅንን የሕይወት ታሪክ ለመጻፍ ፈቃድ ሲጠይቅ፤ ታላቁ ሰባኪ የሚከተለውን ተናገሩ፤ «ሕይወቴን በሰማይም ላይ ልትጽፍ ትችላለህ፤ የምደብቀው ነገር የለኝም!»

ነገር ግን እንደ እግዚአብሔር ልጆች መመላለስ ማለት በዕለታዊ ሕይወታችን የእግዚአብሔርን ብርሃን መግለጥ ማለትም ነው። በባሕርያችንና በሥራችን የእግዚአብሔርን ብርሃን ወደ ጨለማው ዓለም እናመጣለን። እንደ እግዚአብሔር ብርሃን እንደመሆናችን፤ ሰዎች ወደ ክርስቶስ የሚመጡበትን መንገድ እናሳያቸዋለን። ያልዳነው ሰው አእምሮ በሰይጣን የታወረና (2ኛ ቆሮ. 4:3-4) በኃጢአት የጨለመ ነው (ኤፌ. 4:17-19)። ብርሃኑ ወደ እርሱ የሚደርሰው ስለ ክርስቶስ ለንግግረው ብቻ ነው። አንድ ጤነኛ ሰው በሽተኛውን እንደሚረዳ ሁሉ የእግዚአብሔር ልጅ የጠፋውን ኃጢአተኛ ከጨለማ ወደ ሚደነቅ ብርሃን ሊመራ ይችላል።

ብርሃን እግዚአብሔርን ይገልጣል። ብርሃን ፍሬን ያፈራል። ይሁንና ብርሃን ስሕተትንም ያጋልጣል። ሕይወትን ለማጥፋት እስካልፈለገ ድረስ የትኛውም ሐኪም በጨለማ ውስጥ የቀዶ ሕክምና ተግባር ሊያከናውን አይችልም። አንድ አርቲስት በጨለማ ውስጥ ጥሩ ሥዕል ሊሠራ አይችልም። ብርሃኑ እውነቱን በመግለጥ የነገሮችን እውነተኛ

ባሕርይ ያሳያል። ያልዳነው ሰው ከቤተ ክርስቲያንና ከመጽሐፍ ቅዱስ የሚርቀው ለዚህ ነው። የእግዚአብሔር ብርሃን እውነተኛው ባሕርይን ስለሚገለጥ ተገልጦ የሚታየው ብዙም አስደሳች አይሆንም። እኛ ክርስቲያኖች በብርሃን ስንመላለስ ከጨለማ ጋር ኅብረትን አናደርግም እያልን ነው፤ ደግሞም የኃጢአትን ጨለማ እየገለጥን ነው።

ኢየሱስ «እኔ ብርሃን ሆኜ ወደ ዓለም መጥቻለሁ» (ዮሐ. 12:46) አለ። ለደቀ መዛሙርቱም፡ «እናንተ የዓለም ብርሃን ናችሁ» ብሎአቸዋል (ማቴ. 5:14)። በምድር ላይ በነበረበት ወቅት የባሕርይና የተግባሩ ፍጽምና በአካባቢው የነበሩትን ሰዎች ኃጢአት ገልጦ አላይቷል። የሃይማኖት መሪዎች የጠሉትና ሊያጠፉት የፈለጉት በአንድ በኩል በዚህ ምክንያት ነበር። «እኔ መጥቼ ባልነገርጓቸውስ ኃጢአት ባልሆነባቸውም ነበር፤ አሁን ግን ለኃጢአታቸው ምክንያት የላቸውም» (ዮሐ. 15:22)። አንድ ጤነኛ ሰው በሆስፒታል ውስጥ የሚጎበኝቸውን የአካል ጉዳተኞችና ሕሙማን ባለማወቅ በሽተኞች ናችሁ እንደሚላቸው ሁሉ፡ አንድ ክርስቲያንም እንደ ክርስቲያን በመኖር ብቻ የአካባቢውን ጨለማና ኃጢአት ይገልጣል። ጳውሎስ አዎንታዊውን በብርሃን የመመላለስ ተግባር በመፈጸምና አሉታዊውን የጨለማ ኑሮ በመኮነን ሚዛናዊ ሕይወት እንድንመራ ጠይቆናል። በጨለማ ያሉትን ኃጢአተኞች መግለጥ ብቻ በቂ አይደለም አይደለም። ኃጢአትንም መግለጥ ብቻ በቂ አይደለም። ፍሬ ማፍራት አለብን።

ቁጥር 12 ግን ጥንቃቄ እንድንወስድ ያሳስበናል። ፍሬ የሌለውን የጨለማ ሥራ ስንገልጥ ጥንቃቄ መውሰድ አለብን። የዛሬ ዘመን ሰዎች «የሆነውን በግልጽ ተናገር!» የሚል መርህ የያዙ ይመስላል። ነገር ግን የጨለማውን ቆሻሻ ነገሮች በመግለጡ ረገድ አደገኛ ሊሆን ይችላል። ምክንያቱም ሳናውቅ ኃጢአትን ስለምናስተዋውቅ ኃጢአትን ልናስፋፋ ስለምንችል ነው። ጳውሎስ፡ «እነርሱ በስውር ስለሚያደርጉት መናገር እንኳ ነውር (አሳፋሪ) ነውና» ብሎአል (ኤፌ. 5:12)። አንዳንድ ሰባኪዎች ስሜትን ለሚኮረኩሩ አገላለጾች ትኩረት ስለሚሰጡ አላስፈላጊ ነገሮችንም ይናገራሉ። «ነገር ግን ለበጎ ነገር ጥበበኞች ለክፉም የዋሆች እንድትሆኑ እወዳለሁ» (ሮሜ 16:19)።

በወጣቶች አገልግሎት ላይ የተሰማራ አንድ ወዳጆ ወጣቶች የሚያነብቡትን ሁሉ ማንበቡ እነርሱን በበለጠ ለማወቅ ይረዳናል በሚል ስሜት የጀመረው ጉዞ አእምሮውን በመበከሉ በኃጢአት የወደቀበትን አጋጣሚ አስታውሳለሁ። አማኝ የሞተውን አካል መበስበስ ለማሳየት የአስከሬን ምርመራ ማድረግ አያስፈልገውም።

የሚያስፈልገው ነገር ቢኖር «ብርሃኑን ማብራት ነው!» የሚታየው ሁሉ ብርሃን ነውና» (ኤፌ. 5:13)።

ስለ ብርሃን ስታስብ በአዲስ ዕለት ስለመጓዝ ታስባለህ። ጳውሎስ ይህንኑ ምስል ከኢሳይያስ 60:1 ላይ በመውሰድ በራሱ አገላለጽ አቅርቦአል (ቁ. 14)። በሮሜ 13:11-13 እና 1ኛ ተሰሎንቄ 5:1-10ም ተመሳሳይ ገለጻ ቀርቦአል። ክርስቶስ ከሞት በተነሣበት በዚያ የትንሣኤ ማለዳ ለዓለም አዲስ ቀን ወጥቶ ነበር። ክርስቲያኖች በኃጢአትና በሞት አላንቀሳቶም። በእርሱ በእምነት አማካይነት ከሞት ተነሥተናል። በመቃብሩ ስፍራ የነበረው ጨለማ አልፎአል፤ አሁን የምንመላለሰው በደኅንነት ብርሃን ነው። ደኅንነት የአዲስ ዕለት ጅማራ በመሆኑ በጨለማ እንዳሉት ሳይሆን በብርሃን እንዳሉት ልንመላለስ ይገባል። «አልዓዛር ሆይ፥ ና ውጣ!»

አማኝ ከጨለማ ጋር ጉዳይ የለውም። እርሱ ቅዱስ ነው፤ ማለትም «በቅዱሳን ርስት በብርሃን እንድንካፈል» አድርጎናል (ቆላ. 1:12)። ከጨለማው ኃይል ነፃ ወጥቶ ወደ ልጁ መንግሥት ስለ ፈለሰ (ቆላ. 1:13)፥ እርሱ ንጉሥ ነው። እርሱ በጌታ ብርሃን ነው (ኤፌ. 5:8)።

3. በጥበብ ተመላለሱ (5:15-17)

«እንዴት እንድትመላለሱ በጥንቃቄ ተጠበቁ» የሚለው ሐረግ አካባቢያችንን እንድንመለከት የሚጋብዝ ነው። የዚህ ተቃራኒው በግዴላሽነት መመላለስ፥ ሳያስቡና ሳያስተውሉ መራመድ ነው። የክርስትና ሕይወት የዕድል ሕይወት አይደለም። በጥበብ በመመላለስ የእግዚአብሔርን ፈቃድ ልንፈጽም ይገባል።

ቁጥር 14 እና 15 ተያዥ ናቸው። ጳውሎስ፥ «በቅዠት አትመላለሱ! ንቁ! ዓይኖቻችሁን ክፈቱ! ከቀኑ ልታተርፉ የምትችሉትን ከማትረፍ ወደ ኋላ አትበሉ!» የሚል ይመስላል። ብዙ ክርስቲያኖች ነን የሚሉ ወገኖች በእንቅልፍ እንደሚጓዙ ሰዎች በሕይወት ውስጥ ሲዋልሉ ማየቱ አላዛኝ ነገር ነው። እነዚህ ሰዎች በጉዞአችን ለምን ትክክልና ጠንቃቄ መሆን እንዳለብን አያሌ ምክንያቶችን አቅርቦአል።

የጥበብ ምልክት ነው (ቁ. 15)። በነፋስና በማዕበል የሚገላበጥ ሰው ሞኝ ነው። ብልህ ሰው ግን መንገዱን በመወሰንና መልሕቁን በመትከል ከሚፈልገው ስፍራ እስኪደርስ ድረስ ጆልባውን እየመራው ይሄዳል። አንድ ሰው ቤት በሚሠራበት ጊዜ መጀመሪያ ንድፍን ያዘጋጃል። ነገር ግን መልካም አጋጣሚዎችን በጥበብ ለመጠቀም ይችሉ ዝነድ የዕለት ሕይወታቸውን በዕቅድ የሚመሩ ክርስቲያኖች ምን ያህል ናቸው? እርግጥ ነው ቀን የሚያመጣውን አናውቅም (ያዕ.

4:13-17)። የታቀደ ሕይወት ያልተጠበቁትን ክስተቶች ለመቋቋም የተሻለ አማራጭ መሆኑም ደግሞ እውነት ነው። «አንድ ፓይለት የት ማረፍ እንዳለበት ካላወቀ የሚገጥመው ነፋስ የሚበጅ ነፋስ አይደለም» የተባለው እውነት ነው።

ሕይወት አጭር ናት (ቁ. 16)። «ዘመኑን ዋጁ»። አንድ ጥንታዊ የቻይናውያን አባባል እንደሚያስረዳው፡ «መልካም ዕድል ወዳንተ በቀረበ ጊዜ ትይዘው ዘንድ መያዣውን ይዘረጋልሃል። አንዴ ካመለጠህ ግን ልታገኘው አትችልም»። «መልካም አጋጣሚን» የሚያመለክተው የእንግሊዝኛ «Opportunity» (ግልጽ ባይሆንም አላቡ «ዘመኑን ዋጁ» በሚለው ውስጥ ይገኛል) ካላቲን ቋንቋ የመጣ ሲሆን፡ ፍችውም «ወደ ወደቡ» የሚል ነው። ይህም አንድ መርከብ ነፋሱንና ማዕበሉን ተቋቁሞ ከወደቡ በሰላም መድረሱን የሚያመለክት ነው። የሕይወት አጭር መሆኑን እግዚአብሔር የሚሰጠንን መልካም ዕድሎች ከሁሉም በላይ መንገድ ለመጠቀም ትልቁ ምክንያት ነው።

ቀኖቹ ክፉዎች ናቸው (ቁ. 16)። በጳውሎስ ዘመን ይህ የሮም ሰደት እየቀረበ መምጣቱን የሚያስረዳ ነበር (1ኛ ዲ.ጥ. 4:12-19)። በማኅበረሰቡ ውስጥ ኃጢአት በመስፋፋቱ ከመቅጽበት ሊጠፋ የሚችለውን መልካም አጋጣሚ ተጠቅሞ ኃጢአተኛውን ወደ ደኅንነት አለመመለሱ ምን ያህል የሞኝነት ተግባር ነው! ጳውሎስ ይህንን መልእክት በጻፈበት ወቅት ቀኖቹ ክፉዎች ከነበሩ ዛሬስ ምን ይመስሉ ይሆን?

እግዚአብሔር አእምሮ ሰጥቶናል (ቁ. 17)። «ማስተዋል» የእግዚአብሔርን ፈቃድ ማወቅና ማድረግን ያሳያል። እጅግ ብዙ ክርስቲያኖች የእግዚአብሔርን ፈቃድ ማወቅ እንደ ምትሃት ስለሚቆጥሩት አስቦ መራመድን ገሸሽ ያደርጉታል። ይህ ግን የተሳሳተ ብቻ ሳይሆን አደገኛም አስተሳሰብ ነው። እግዚአብሔር አእምሮአችንን ሲያድሰው ፈቃዱን እንረዳለን (ሮሜ 12:1-2)። ይህ ተሐድሶ የእግዚአብሔር ቃል፡ የጸሎት፡ የማሰላስልና የአምልኮ ውጤት ነው። እግዚአብሔር አእምሮ ከሰጠህ እንድትጠቀምበት ይጠብቅሃል። ይህም ማለት የእግዚአብሔርን ፈቅድ ለማወቅ መረጃ መሰብሰብ፡ መገምገም፡ መመዘንና ጥበቡንም እንዲሰጥይህ መጸለይ ማለት ነው (ያዕ. 1:5)። እግዚአብሔር ፈቃዱን እንድናውቅ ብቻ ሳይሆን እንድናስተውልም ይፈልጋል።

እግዚአብሔር ለሕይወታችን ዕቅድ አለው (ቁ. 17)። ጳውሎስ ቀደም ሲል ይህንኑ ዕቅድ ጠቅሶአል (ኤፌ. 2:10)። እግዚአብሔር ካዳነኝ ለሕይወቴ ዓላማ አለው። እኔም ያንን ዓላማ ማወቅና ሕይወቴን

በዚያ ዓላማ መሠረት መምራት ይኖርብኛል። ዕቅዱንም የሚገልጽልን በቃሉ (ቆላ. 1:9-10)፥ በልባችን ውስጥ ባለው መንፈስ ቅዱስና (ቆላ. 3:15) በሁኔታዎች አማካይነት ነው (ሮሜ 8:28)። ክርስቲያን እግዚአብሔር እንዲያደርግ የሚፈልገውን ስለሚያውቅ በጥንቃቄና በትክክል ተግባሩን ሊያከናውን ይችላል። ንድፉን እንደሚከተል አናጺ ማለት የሕንጻ መሐንዲስ ያቀደውን ተግባር ያከናውናል።

«በንጽሕና መመላለስ» ብለን የጠራነው ክፍል በዚህ ይጠናቀቃል። የክፍሉ ትኩረት አሮጌውን ሕይወት በመተው በአካባቢያችን ያለውን ዓለምን ሳይሆን እግዚአብሔርን እየመሰልን በአዲስ ሕይወት እንድንመላለስ ማደፋፈር ነው። በሚቀጥለው ክፍል ደግሞ ጳውሎስ «በስምምነት ተመላለሱ» ይለናል። ጳውሎስ በክርስቶስ ያገኘነው ሕይወት መንግሥተ ሰማይን ወደ ሰዎች እንዴት እንደሚያመጣ ያሳያል።